

บทที่ 4

ระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้

อ.เกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานี

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ในเชิงระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย ซึ่งเป็นผลการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์จากผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ทั้ง 7 ตำบล ใน อ.เกาะสมุย จำนวนทั้งสิ้น 42 คน โดยเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ของงานวิจัยนี้กับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้จากงานวิจัยของ Brown (1965) และงานวิจัยของธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2521) เพื่อให้เห็นถึงความเหมือนหรือความแตกต่างได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ต่อมาจะนำเสนอภาพรวมสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในทุกตำบลของ อ.เกาะสมุย โดยนำเสนอในรูปแบบเชิงกล รวมทั้งเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ระหว่างงานวิจัยนี้กับงานวิจัยของ Brown และธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ

4.1 การแยกเสียงรวมเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย

หลังจากผู้วิจัยได้วิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ โดยผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน จาก 2 รุ่นอายุ ทั้ง 7 ตำบล พบว่า อ.เกาะสมุย มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ดังนี้

A	B	C	DL	DS
ว.1				ว.5
ว.2				ว.4
ว.3	ว.4	ว.6		ว.6

ภาพที่ 4.1 ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่อง A1 และ B1

เช่น ขา , ข่า

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่อง A23 และ B23

เช่น ตา , ป่า

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่อง A4 เช่น ทา

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่อง B4 และ C23

รวมถึง DL234 และ DS23 เช่น ท่า , ป้า , ปาด , ปัด , ทาบ

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่อง C1 และ DL1 และ DS1

เช่น ผ้า , ขาด , ขัด

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่อง C4 และ DS4 เช่น ท้า , ทับ

ลักษณะการรวมเสียงระหว่าง A1 และ B1, A23 และ B23 ถือว่าเป็นลักษณะเด่นของระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้โดยทั่วไป (ม.ร.ว. กัลยา , 2525) ส่วนการรวมเสียง B4 และ C23 นั้นเป็นลักษณะเด่นของระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย

เมื่อศึกษาย้อนกลับไปถึงผลงานวิจัยของบราวน์ (1965) พบว่า ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกับงานวิจัยนี้ แตกต่างกันบ้างในส่วนของพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีการแยกเสียงที่แตกต่างกัน แต่ในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาวยังคงมีลักษณะเดียวกันอยู่ ดังภาพที่ 4.2

A	B	C	DL	DS
ว.1			ว.5	
	ว.2		ว.4	
ว.3	ว.4	ว.6		ว.6

ภาพที่ 4.2 ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย
(บราวน์, 1965)

จากภาพที่ 4.2 เห็นว่าในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาวมีการแยกเสียงรวมเสียง เหมือนกับผลการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ แต่ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นนั้น ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยพบว่า ไม่มีการแยกเสียงระหว่าง DL1 และ DS1 แต่ในงานวิจัยของบราวน์นั้น มีการแยกระหว่าง DL1 กับ DS1

เมื่อนำระบบวรรณยุกต์ของผู้พูด อ.เกาะสมุยในงานวิจัยนี้ มาเปรียบเทียบกับระบบ วรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุยในงานวิจัยของธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2521) พบว่าระบบวรรณยุกต์ในงานวิจัยนี้เหมือนกับระบบวรรณยุกต์ของกลุ่มที่ 2 ในงานวิจัยดังกล่าว (ดู ภาพที่ 4.3) ซึ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยที่พูดในอำเภอกาญจนดิษฐ์ กิ่งอำเภอคอนสาร เกาะสมุย และกิ่ง อำเภอ พงัน

A	B	C	DL	DS
ว.1	ว.5			
ว.2	ว.4			
ว.3	ว.4	ว.6		ว.6

ภาพที่ 4.3 ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของภาษาไทยถิ่นใต้ กลุ่มที่ 2
(ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ , 2521)

จากผลการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ข้างต้น แสดงว่า แม้กาลเวลาจะผ่านมากกว่า 25 ปีแล้วก็ตาม ผู้พูดใน อ.เกาะสมุย ยังคงมีระบบวรรณยุกต์คงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง อีกทั้งการแยกและรวมเสียง วรรณยุกต์ก็ยังคงเดิมด้วย ผลของงานวิจัยนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ในเบื้องต้นซึ่ง ระบุว่า ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุยที่พูด โดยผู้ที่มีอายุต่างกันในแต่ละตำบลมีระบบวรรณยุกต์แตกต่างกัน

เมื่อเป็นที่ประจักษ์ว่าระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยไม่ได้มีการแปรระหว่าง รุ่นอายุ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีการ เปลี่ยนไปหรือไม่ อย่างไร

4.2 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัยว่า การวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ที่ละเอียดและแม่นยำ ผู้วิจัยนำผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ ซึ่งจากนี้ไปเรียกว่ารูปเชิงกล มาบรรจุในกล่องวรรณยุกต์ตามระบบวรรณยุกต์ของผู้พูดที่ อ.เกาะสมุย และเสนอผลโดยใช้กราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียง

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยเสนอหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ทั้ง 6 หน่วยเสียง ในลักษณะของรูปเชิงกลในแต่ละวรรณยุกต์ ผู้วิจัยนำเสนอการเปรียบเทียบรูปเชิงกลของวรรณยุกต์นั้นๆ เพื่อเป็นการพิสูจน์การรวมเสียงของวรรณยุกต์ให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยเลือกตัวแทนในแต่ละวรรณยุกต์ จำนวน 4 คน ซึ่งเป็นผู้บอกภาษาอายุมาก จำนวน 2 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อย จำนวน 2 คน

4.2.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1

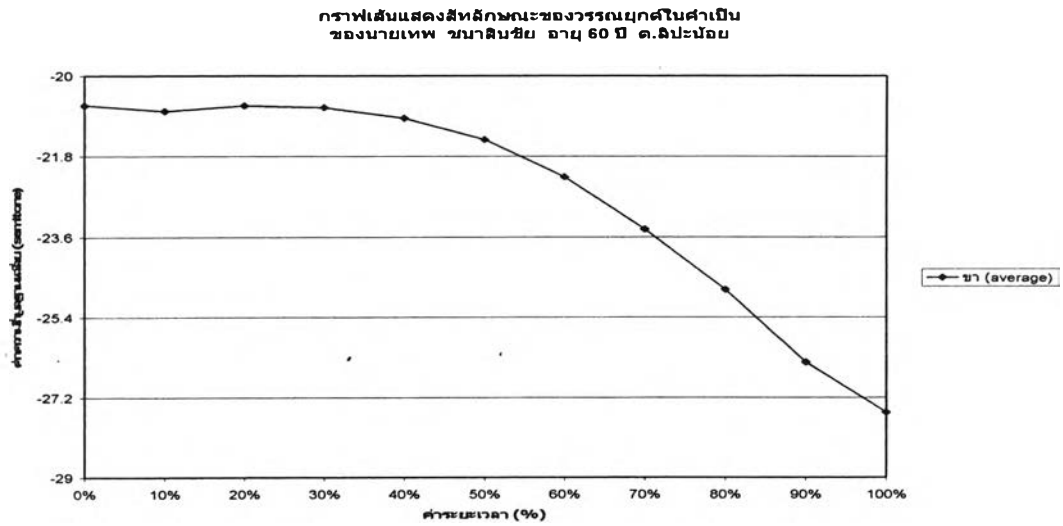
(ก) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 จะปรากฏในกล่องเสียงวรรณยุกต์ช่อง A1 และ B1

ระดับเสียงของ ว.1 เป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก และอาจจะมีอีกจำนวนหนึ่งที่เสียงรักษาระดับเสียงสูงไว้จนถึงกลางคำ แล้วจึงเลื่อนต่ำลงจนถึงระดับต่ำ

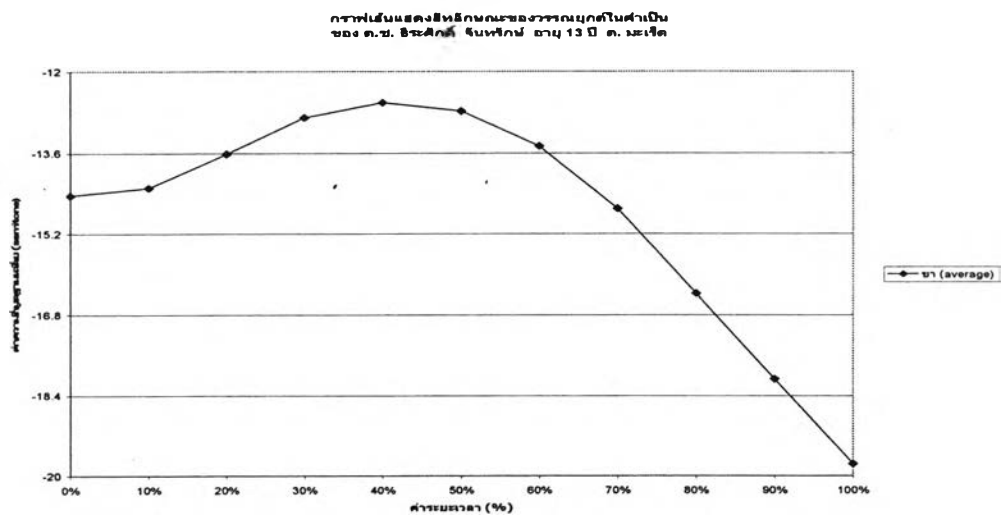
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 27 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ สูง-ตก [51] และรองลงมาจำนวน 11 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ สูง-ขึ้น-ตก [451]

ผู้บอกภาษาที่ ต.มะเร็ต 2 คนที่รูปเชิงกลจะเป็นแบบที่ 3 คือ สูง-ขึ้น-ระดับ [455]

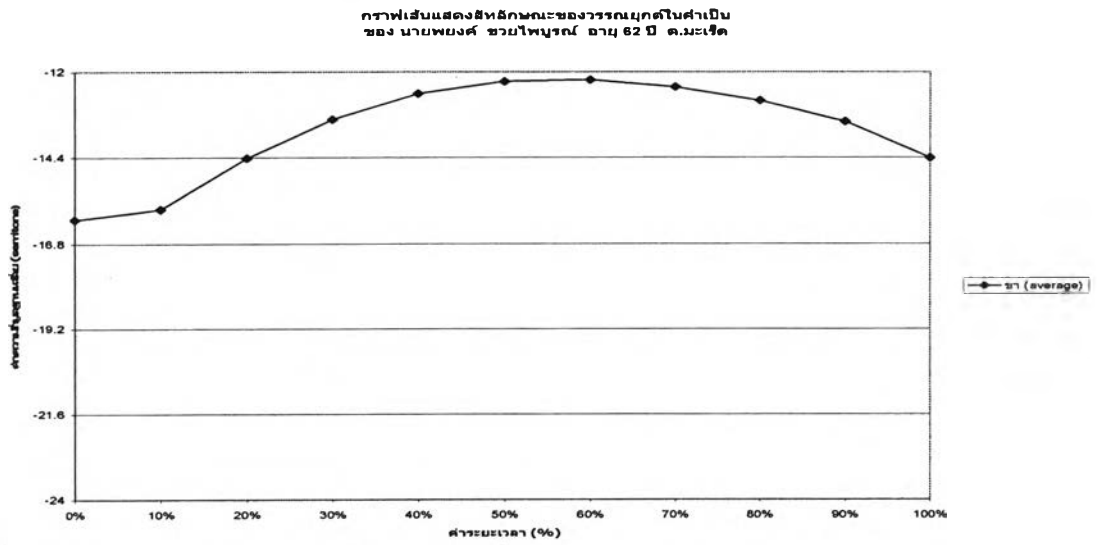
นอกจากนี้ยังมีลักษณะรูปเชิงกลแบบที่ 4 คือ กลางก่อนข้างสูง-ระดับ-ตก [442] ปรากฏในผู้บอกภาษา ต.มะเร็ต 1 คน และ ต.หน้าเมือง 1 คน

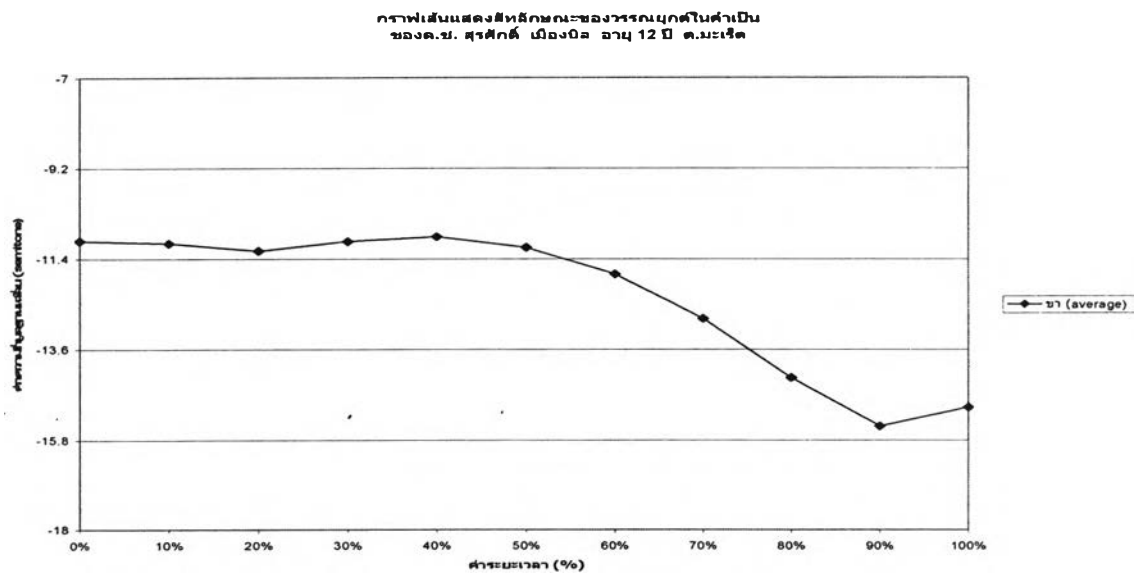
ภาพที่ 4.4 รูปเชิงกลของ ว.1 แบบที่ 1

ภาพที่ 4.5 รูปเชิงกลของ ว.1 แบบที่ 2

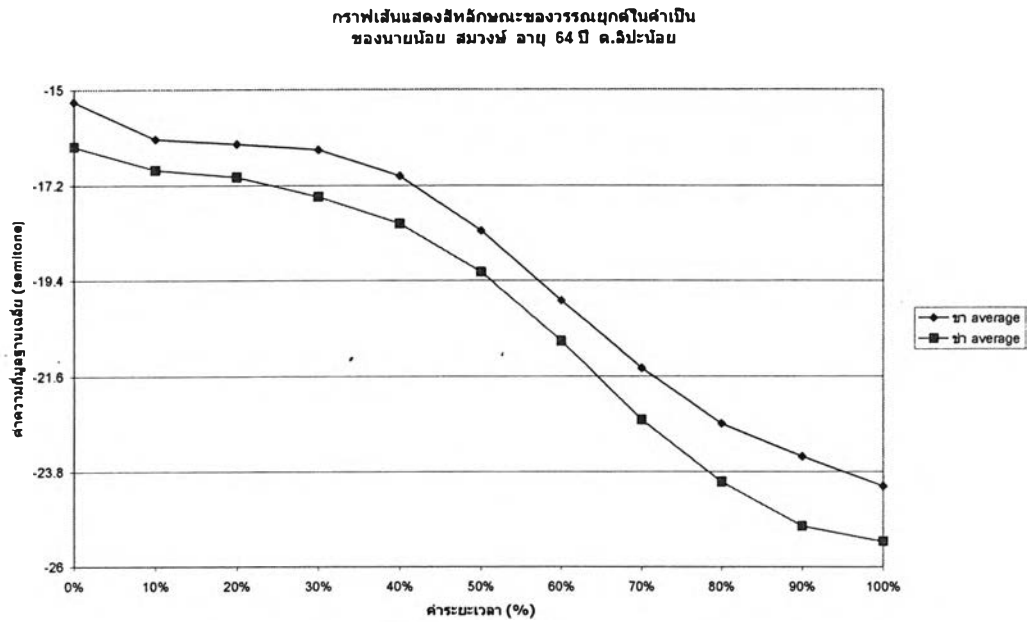
ภาพที่ 4.6 รูปเชิงกลของ ว.1 แบบที่ 3

ภาพที่ 4.7 รูปเชิงกลของ ว.1 แบบที่ 4

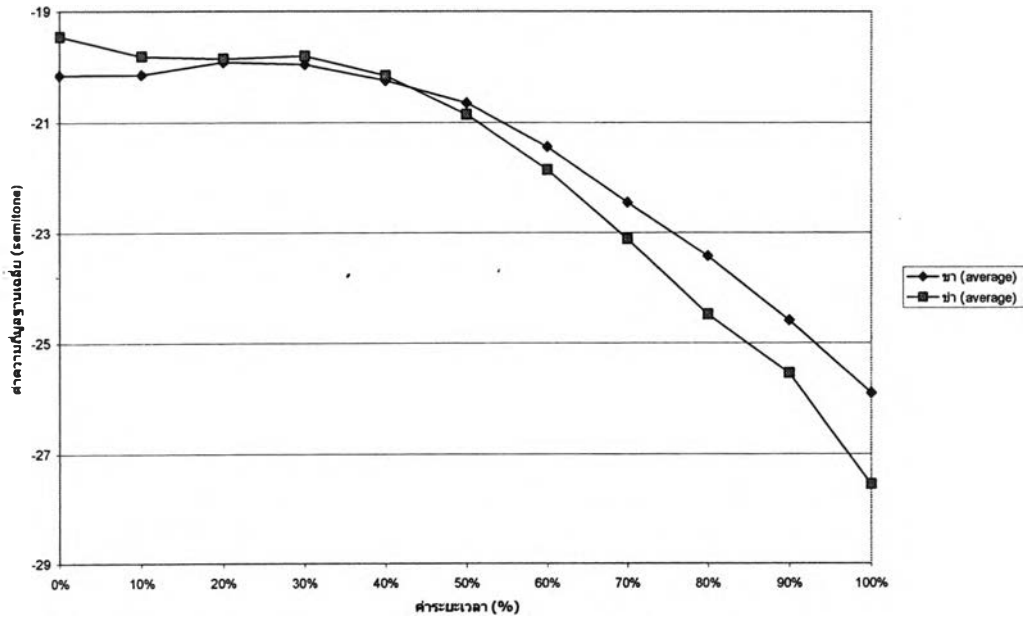
(ข) การเปรียบเทียบรูปเชิงกลของ ว.1 ในคำ “ขา ข่า”

เพื่อให้มั่นใจว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยปรากฏในช่อง A1 และ B1 ผู้วิจัยจึงนำเสนอรูปเชิงกลของคำว่า ขาและข่า ในภาษาของผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้บอกภาษาอายุมาก 2 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อย 2 คน

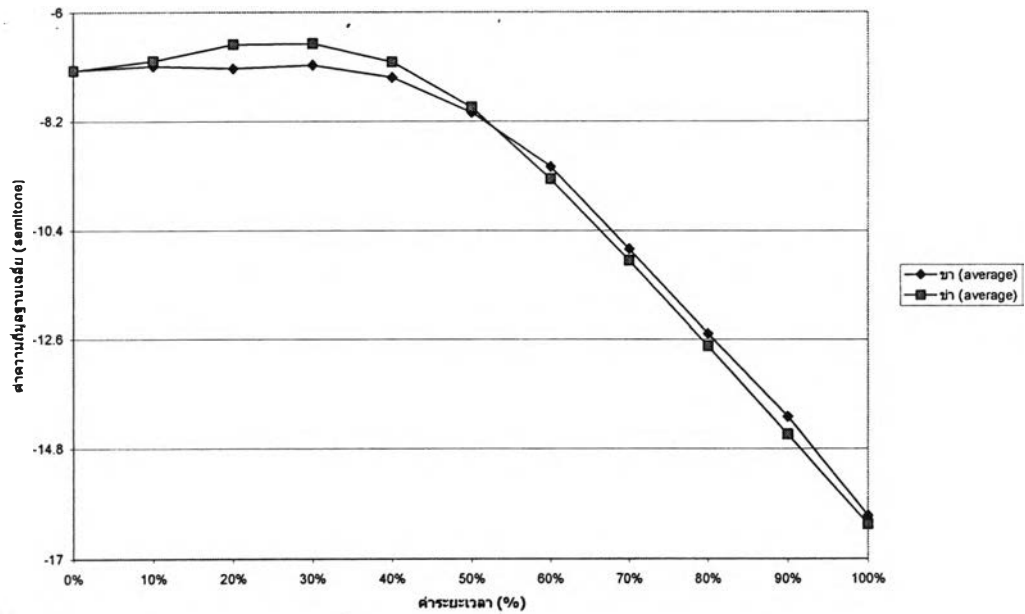
ภาพที่ 4.8 รูปเชิงกลในคำ ขา ข่า

กราฟเส้นแสดงสีฟลักซ์ของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของ นายธนิศ คำแก้ว อายุ 70 ปี ค.หน้าเมือง

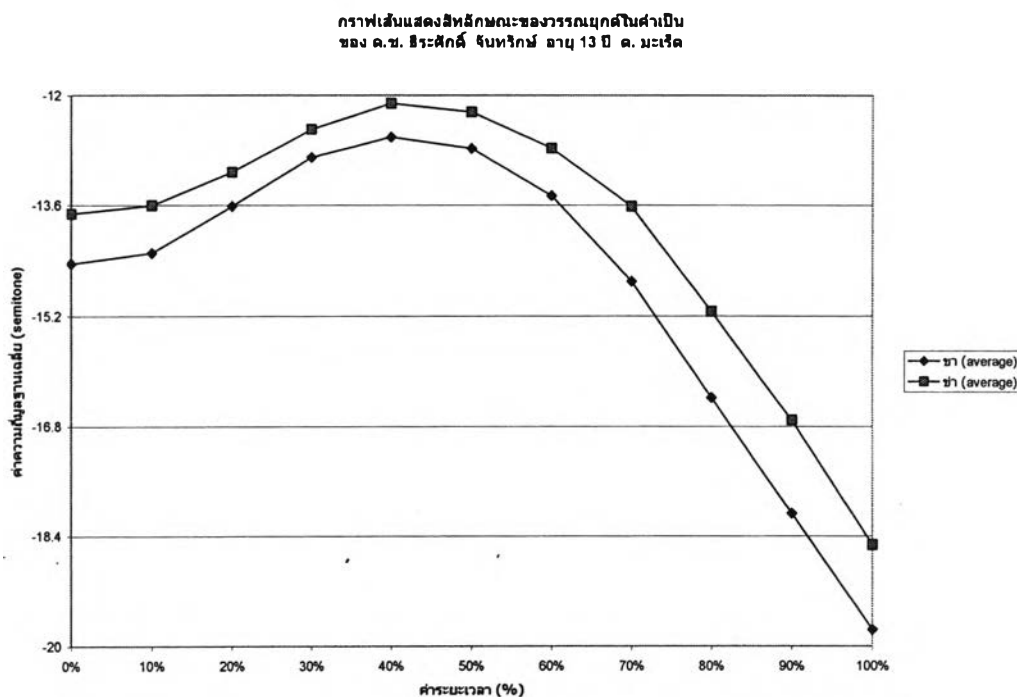

ภาพที่ 4.9 รูปเชิงกลในคำ ข่า ข่า

กราฟเส้นแสดงสีฟลักซ์ของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของ ด.ช. ศรีชัย พรหมมี อายุ 14 ปี ค.แม่เฒ่า

ภาพที่ 4.10 รูปเชิงกลในคำ ข่า ข่า

ภาพที่ 4.11 รูปเชิงกลในค้ำ ขา ข่า

4.2.2 หน่วยเสียงวรัณยุคค้ำที่ 2

(ก) หน่วยเสียงวรัณยุคค้ำที่ 2 ปรากฏในกล่องเสียงวรัณยุคค้ำของ A23 และ B23

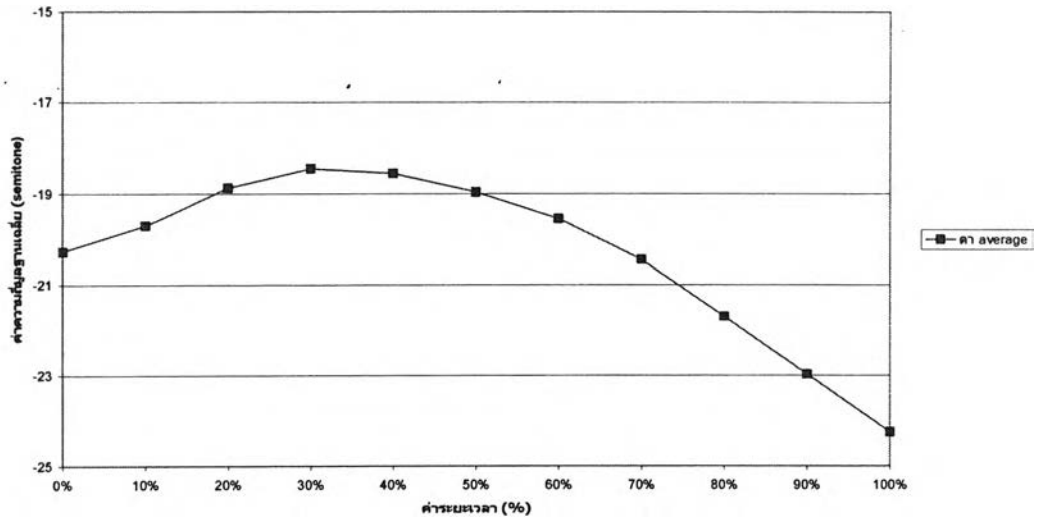
ระดับเสียงของ ว.2 จะเป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มที่เสียงกลาง และกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นตรงกลางค้ำแล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก

จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 14 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลาง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [341] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 11 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [231] และผู้บอกภาษาจำนวน 9 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลาง-ขึ้น-ตกเล็กน้อย [342]

นอกจากนี้ ผู้บอกภาษาที่ ค.ตลิ่งงาม ค.มะเร็ด และ ค.บ่อผุด จำนวน 5 คน พบรูปเชิงกลแบบที่ 4 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [232]

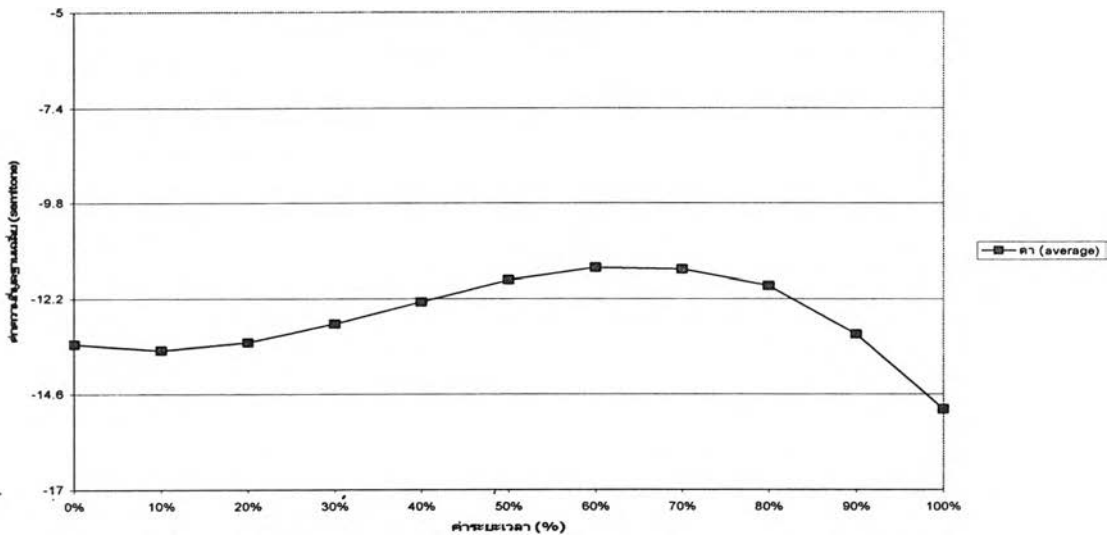
มีผู้บอกภาษาที่ ค.มะเร็ด และ ค.บ่อผุด จำนวน 3 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 5 คือ กลาง-ขึ้น [34] ซึ่งแตกต่างจากรูปเชิงกลอื่นๆ ของหน่วยเสียงนี้

กราฟเส้นแสดงสีห์ลักษณะของวรรณยุกต์คำเป็น
ของนายป๋อม สมวงษ์ อายุ 64 ปี ค.ล.ป๋อม

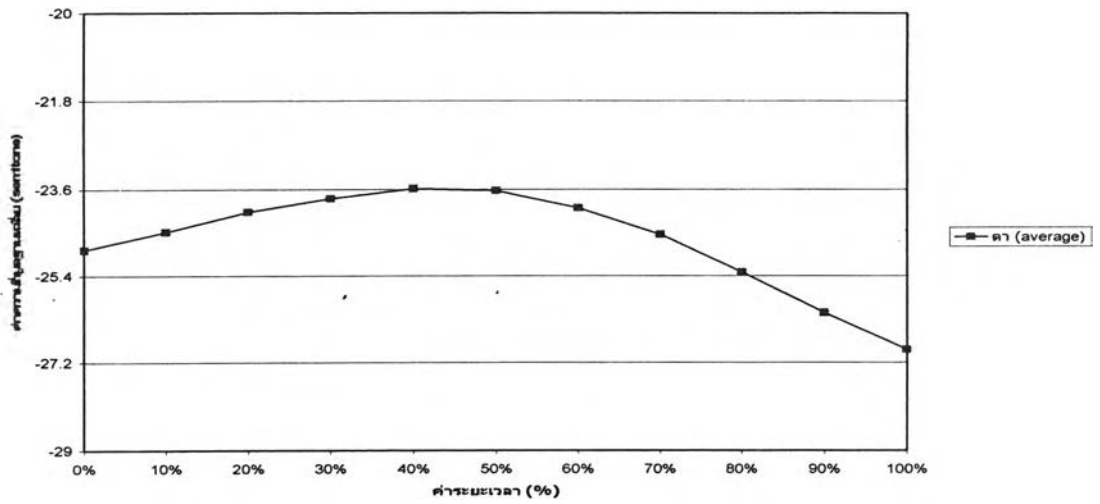
ภาพที่ 4.12 รูปเชิงกลของ ว.2 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงสีห์ลักษณะของวรรณยุกต์คำเป็น
ของ ค.ช. อนุสิษ วัชรสินธุ์ อายุ 12 ปี ค. หน้าเมือง

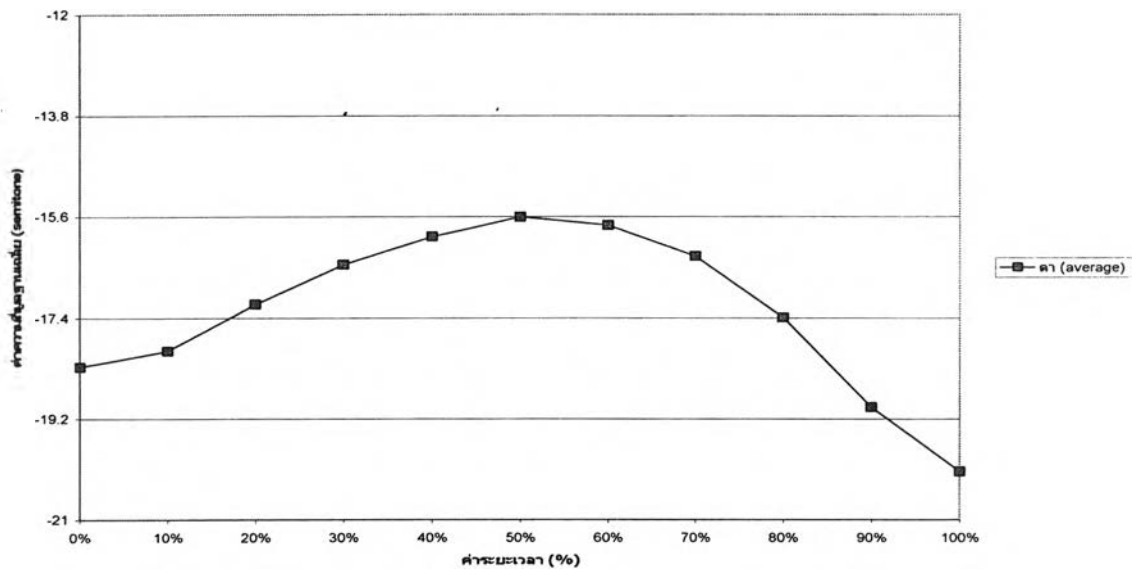
ภาพที่ 4.13 รูปเชิงกลของ ว.2 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณมุกด์ในสำเนียง
ของนายเทพ ชนาธิษชัย อายุ 60 ปี อ.ลพบุรี

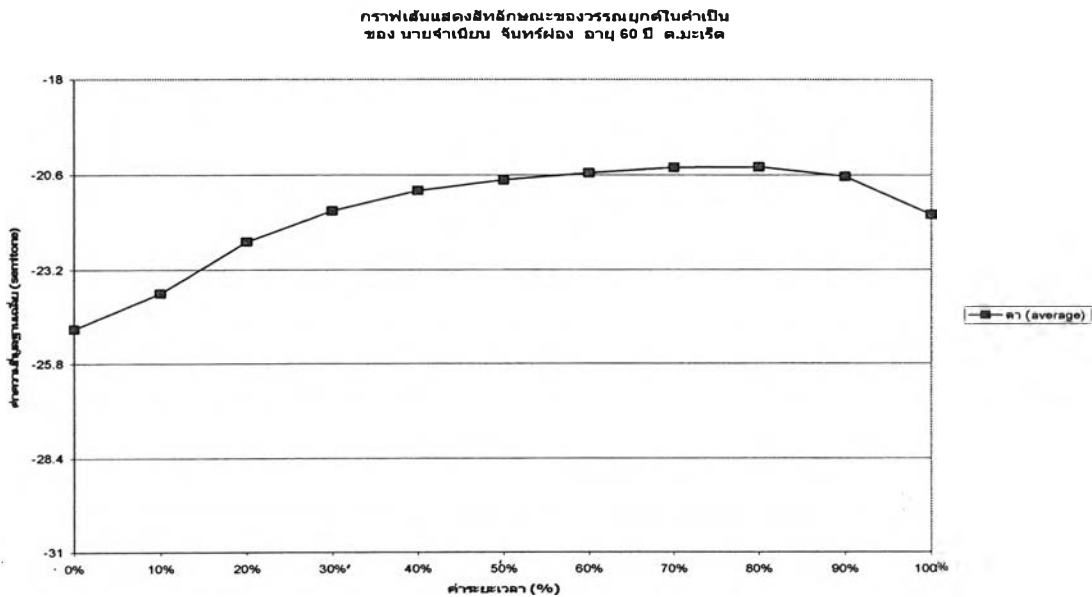

ภาพที่ 4.14 รูปเชิงกลของ ว.2 แบบที่ 3

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณมุกด์ในสำเนียง
ของ นายวรากร เจริญรัตน์ อายุ 16 ปี ต.ปอหุด

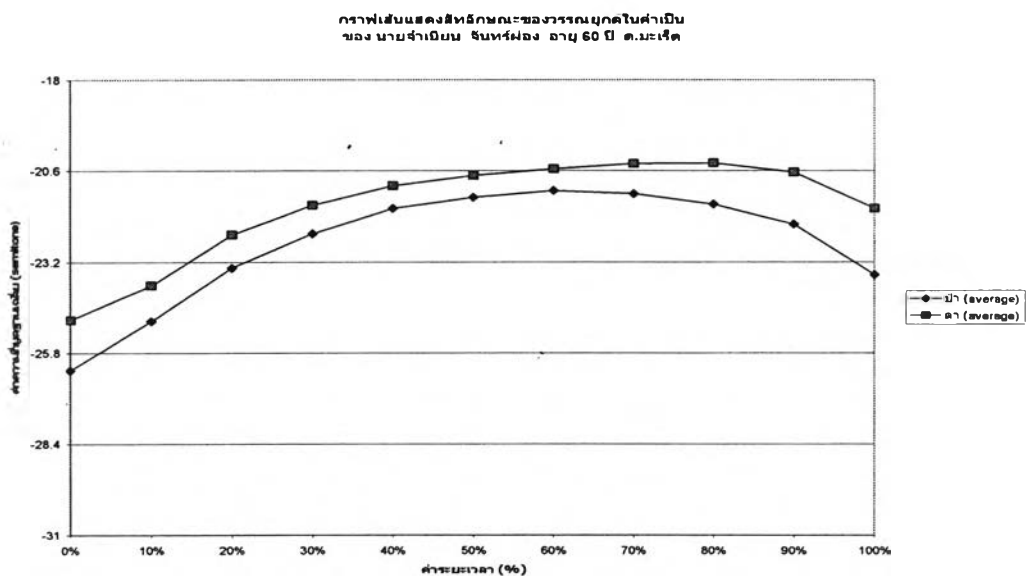
ภาพที่ 4.15 รูปเชิงกลของ ว.2 แบบที่ 4

ภาพที่ 4.16 รูปเชิงกลของ ว.2 แบบที่ 5

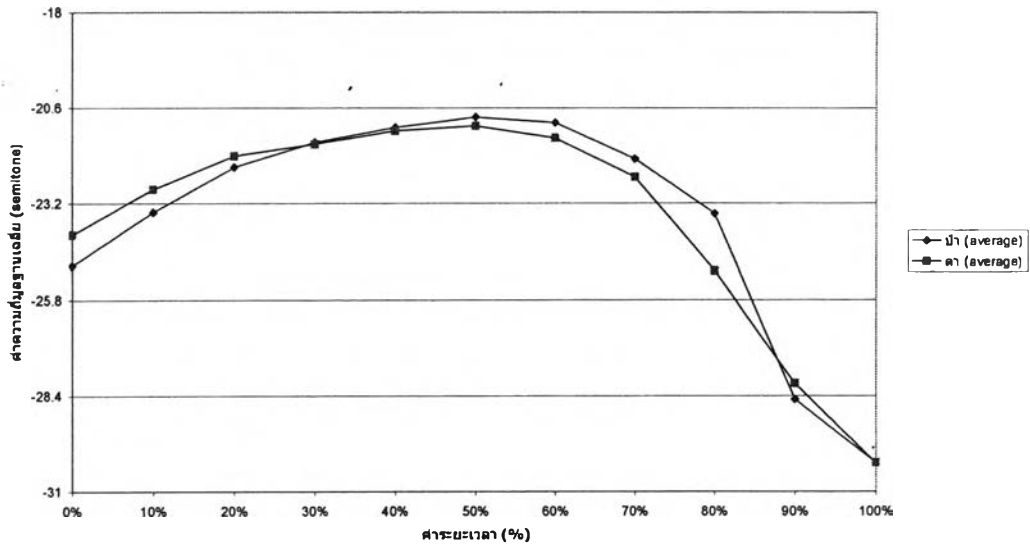
(ข) การเปรียบเทียบสีถักลักษณะของ ว.2 ในคำ “ตา ป่า”

เพื่อให้มั่นใจว่าหน่วยเสียจวรรณยุคที่ 2 ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยปรากฏในช่อง A23 และ B23 ผู้วิจัยจึงนำเสนอรูปเชิงกลของคำว่า ตาและป่า ในภาษาของผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้บอกภาษาอายุมาก 2 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อย 2 คน

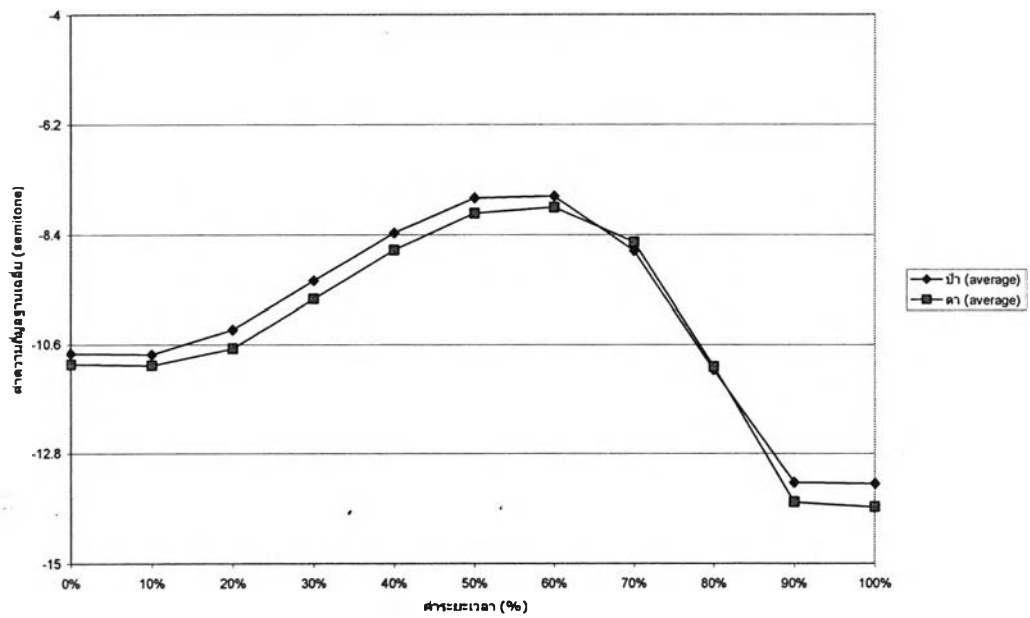
ภาพที่ 4.17 รูปเชิงกลในคำ ตา ป่า

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวาร์กมุกค้ำในค้ำเป็น
ของนายเข้ม น้องเขียม อายุ 60 ปี ค.สีปะน้อย

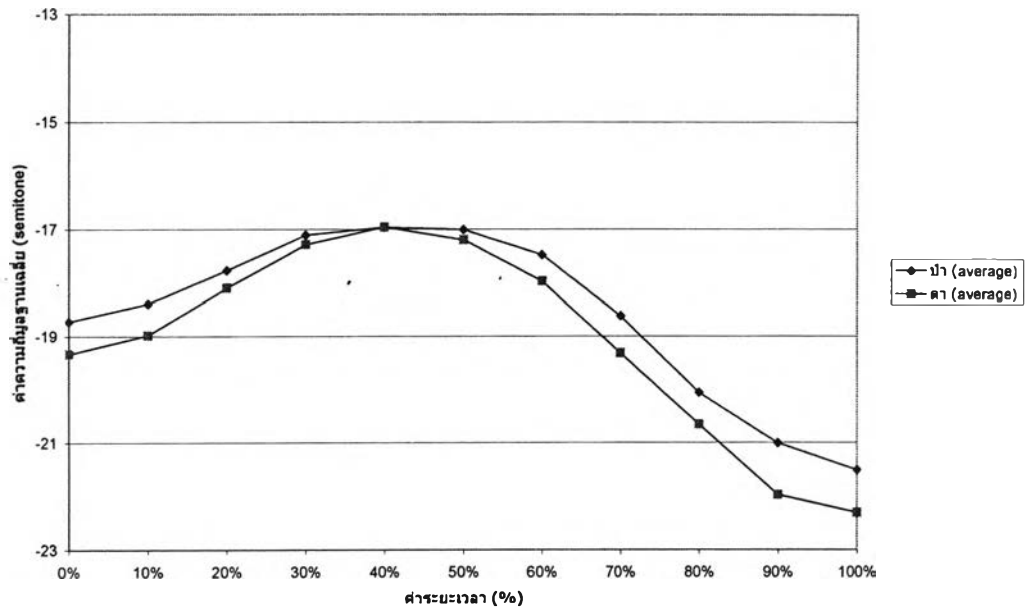
ภาพที่ 4.18 รูปเชิงกลในค้ำ ตา ป่า

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวาร์กมุกค้ำในค้ำเป็น
ของ ค.ช. อติศักดิ์ ธีธดาไพศาล อายุ 12 ปี ค.มะเร็ด

ภาพที่ 4.19 รูปเชิงกลในค้ำ ตา ป่า

กราฟเส้นแสดงสหสัมพันธ์ของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของนายนรินทร์ เรืองสุข อายุ 15 ปี ต.ลิปะน้อย

ภาพที่ 4.20 รูปเชิงกลในคำ ตา ป้า

4.2.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3

(ก) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ปรากฏในกล่องเสียงวรรณยุกต์ช่อง A4

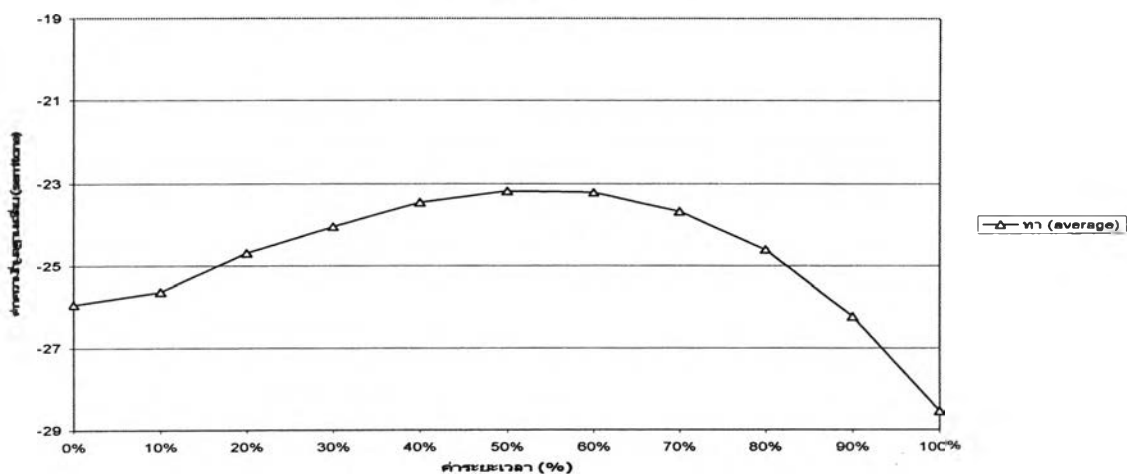
ระดับเสียงของ ว.3 จะเป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำ และกลองก่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับของเสียงจะเลื่อนสูงขึ้น แล้วจึงลดระดับเสียงลงจนถึงระดับต่ำหรือต่ำมาก ในการเลื่อนระดับเสียงขึ้นนั้น มีทั้งเลื่อนระดับเสียงขึ้นสูงมากหรือสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนมากจะเลื่อนระดับตรงกลางคำ แต่ก็มีส่วนที่เลื่อนระดับตรงปลายคำ

จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 20 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลองก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [231] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 17 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ ต่ำ-ขึ้น-ตก [131]

นอกจากนี้ ที่ ต.ลิปะน้อย ต.บ่อผุด และ ต.แม่น้ำ ผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลองก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [232]

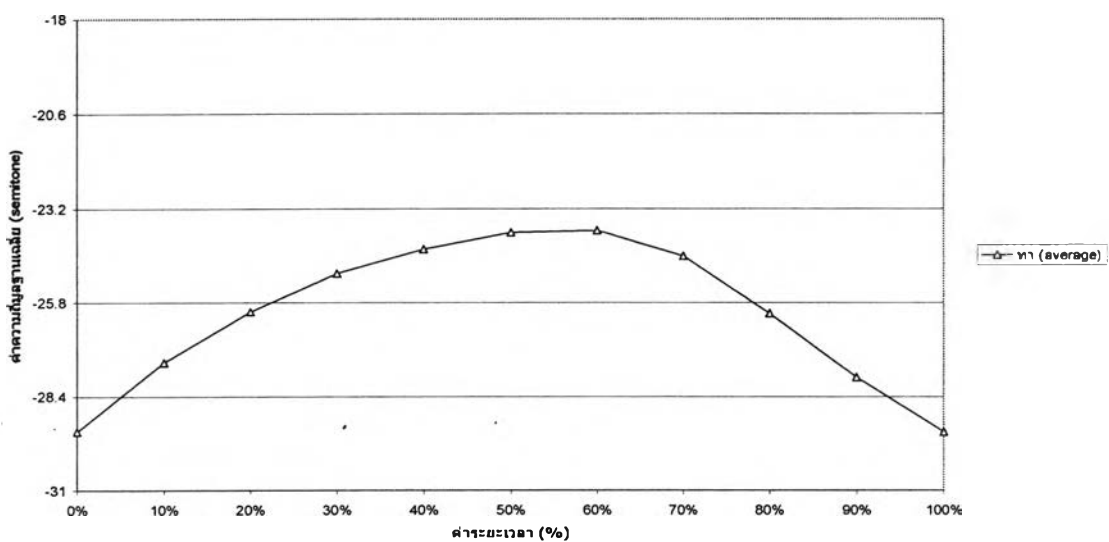
ผู้บอกภาษาที่ ต.มะเร็ด จำนวน 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 4 คือ เสียงต่ำ-ขึ้น-ระดับ [122]

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณยุคในค่าเป็นของนายชวัน ภูโพธิ์ อายุ 70 ปี ค.คถึงงาม

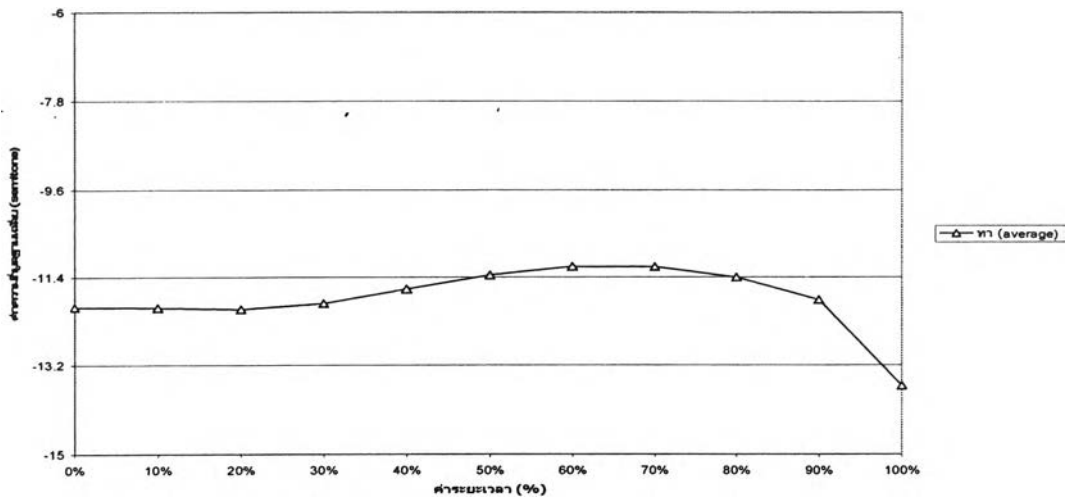
ภาพที่ 4.21 รูปเชิงกลของ ว.3 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณยุคในค่าเป็นของนายชวัน หล่องเอียด อายุ 60 ปี ค.ค.ป.น้อย

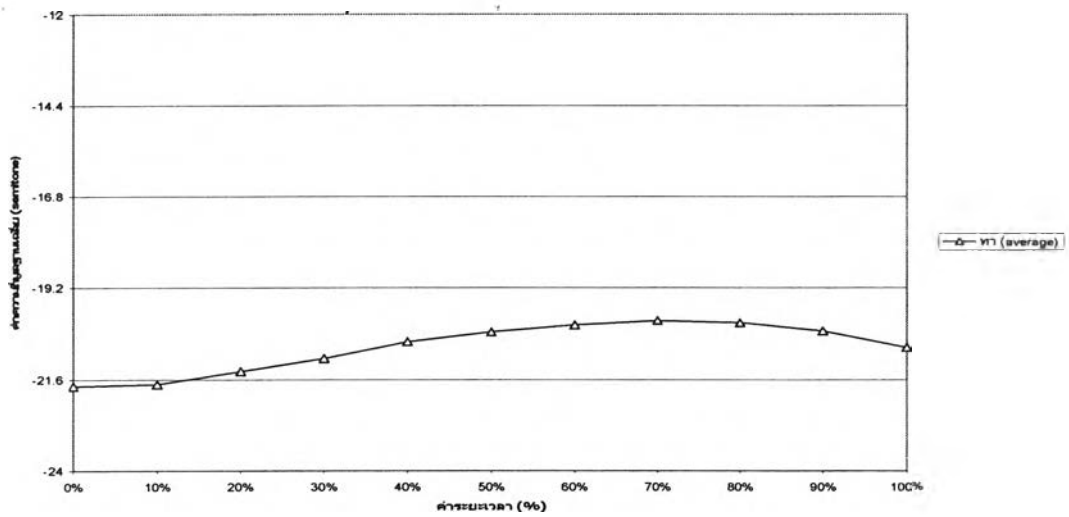
ภาพที่ 4.22 รูปเชิงกลของ ว.3 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณยุคต้นค่าเป็น
ของ ด.ช. ธนากร ขาวนวล อายุ 10 ปี ต.แม่ป่า

ภาพที่ 4.23 รูปเชิงกลของ ว.3 แบบที่ 3

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณยุคต้นค่าเป็น
ของ นายพงษ์ ชวนไพฑูรย์ อายุ 62 ปี ต.มะเห็ด

ภาพที่ 4.24 รูปเชิงกลของ ว.3 แบบที่ 4

เนื่องจากหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ไม่มีการรวมเสียงวรรณยุกต์จึงไม่มีการเปรียบเทียบรูป
เชิงกลที่ปรากฏในช่องต่าง ๆ นี้

4.2.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4

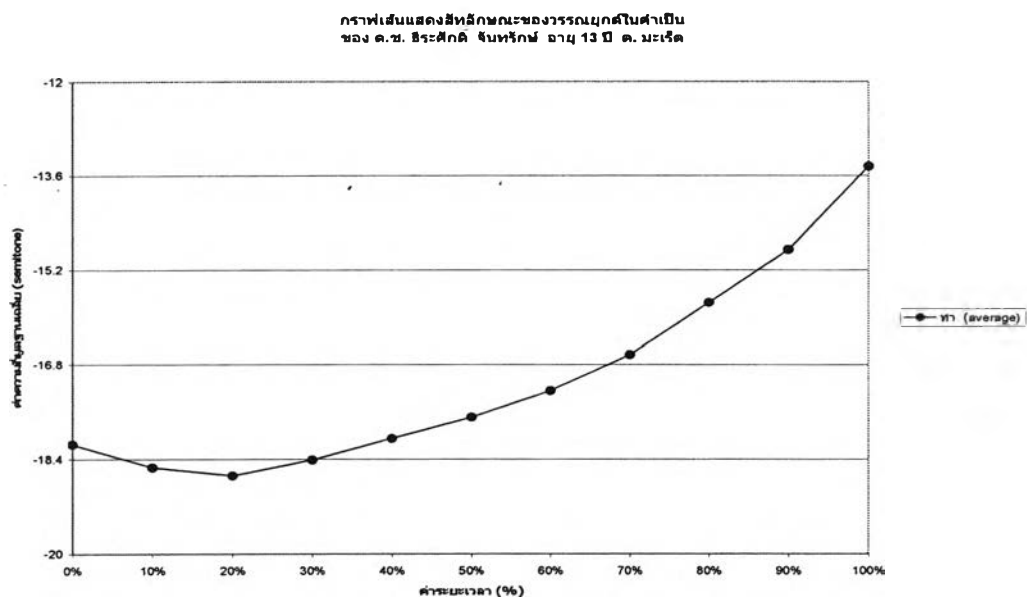
(ก) ปรากฏในกล่องเสียงวรรณยุกต์ช่อง B4 และ C23 (ในคำเป็น) , DL234 (ในคำตายสระเสียงยาว) และ DS23 (ในคำตายสระเสียงสั้น)

พยางค์เป็น

ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์เป็น เป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือ กลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง

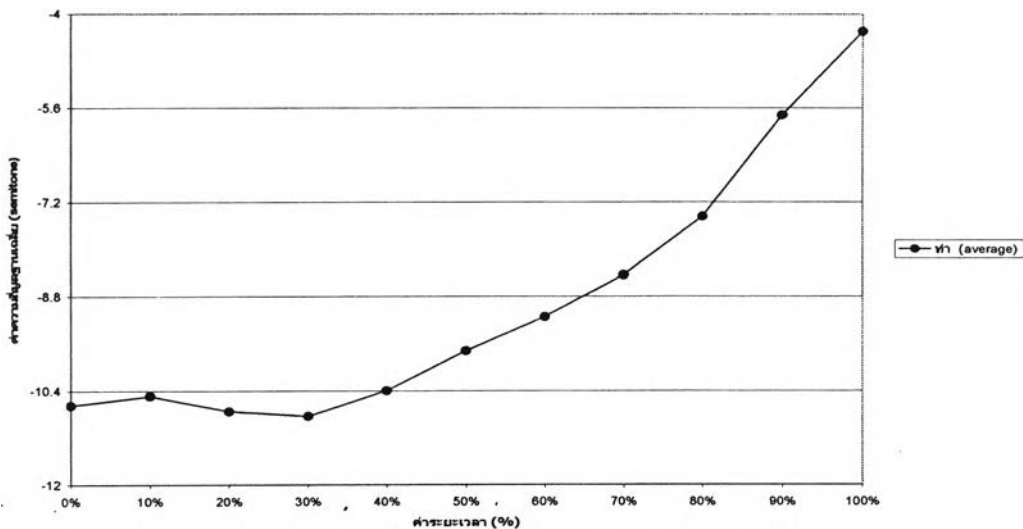
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 27 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 10 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ ต่ำ-ขึ้น [14]

ผู้บอกภาษาที่ ต.มะเร็ด ต.หน้าเมือง และ ต.บ่อผุด จำนวน 5 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลาง-ขึ้น [34]

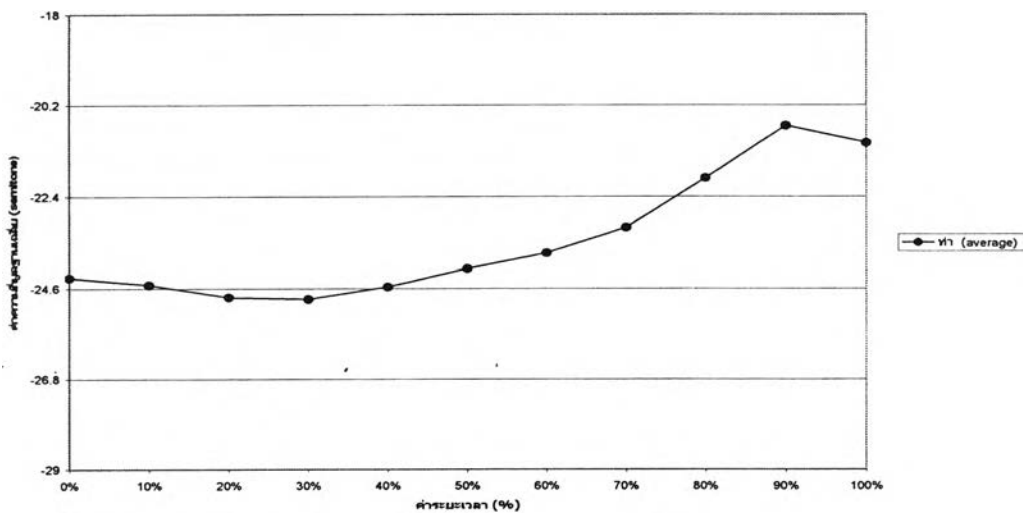
ภาพที่ 4.25 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงสีห์ลักษณะของวารณยุคในค่าเป็นของ ค.ช. ธือซา บวดจังหวัด อามุ 12 ปี ค.ฉ่างหลง

ภาพที่ 4.26 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีห์ลักษณะของวารณยุคในค่าเป็นของ นายสมพร ใจกว้าง อามุ 60 ปี ต.มะเจ็ด

ภาพที่ 4.27 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 3

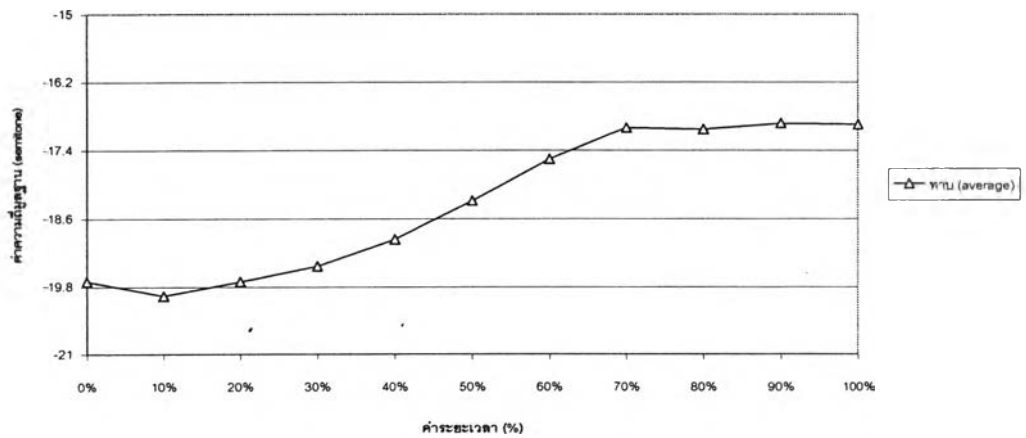
พยางค์ตายสระเสียงยาว

ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์ตายสระเสียงยาว มีรูปเชิงกลเหมือนกับในพยางค์เป็นคือจะเป็นเสียงขึ้น โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงในระดับต่ำ หรือกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูง

จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 25 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 10 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ ต่ำ-ขึ้น [14]

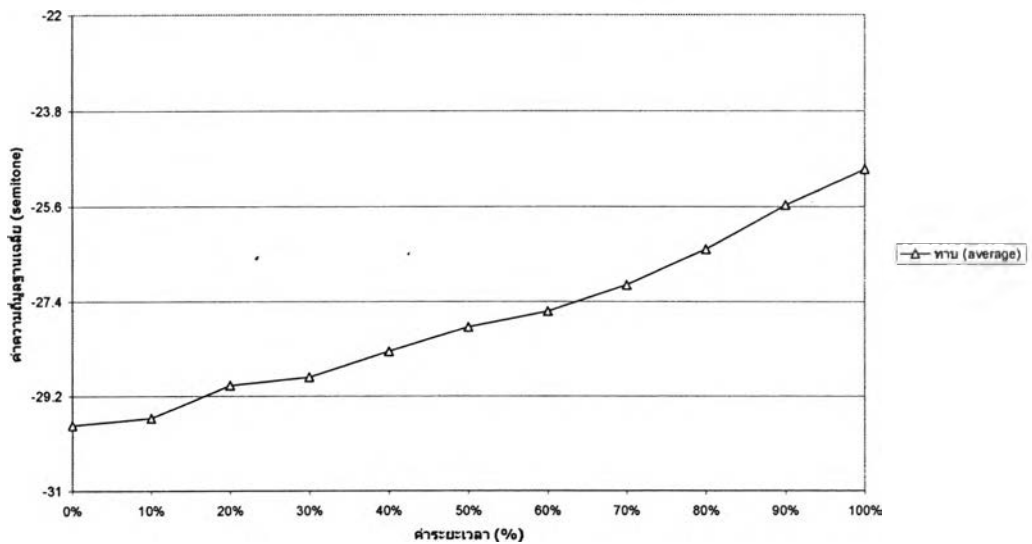
ผู้บอกภาษาที่ ต.อ่างทอง ต.มะเร็ต ต.หน้าเมือง ต.บ่อผุด และ ต.แม่น้ำ จำนวน 7 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลาง-ขึ้น [34]

กราฟเส้นแสดงสีห์ลักษณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงยาว
ของค.ช.เกียรติศักดิ์ ประเสริฐศรี อายุ 14 ปี ต.ลิปะน้อย

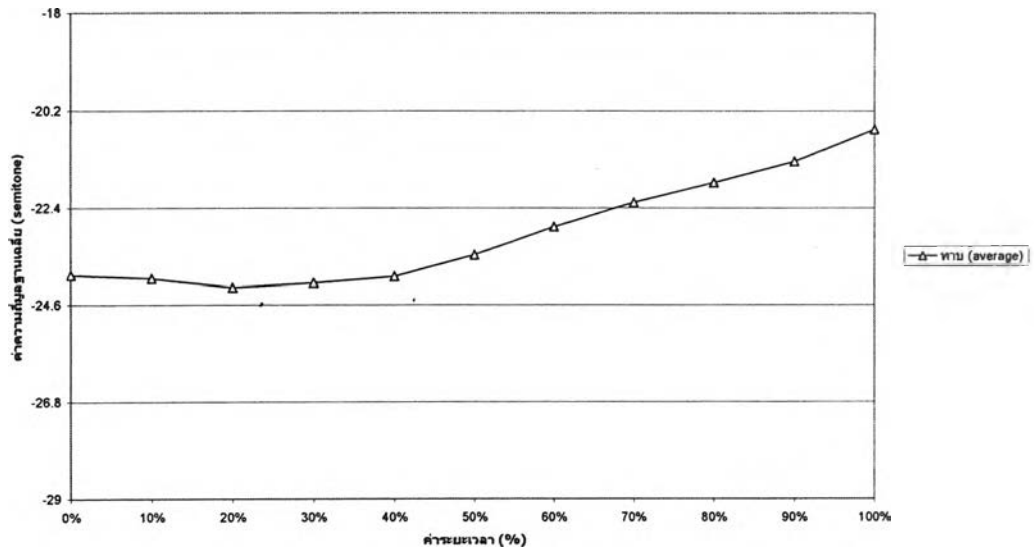
ภาพที่ 4.28 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงสีห์ลักษณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงยาว
ของนายริน ขาวนวล อายุ 70 ปี ต.แม่ป่า

ภาพที่ 4.29 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีถึลักษณะของวารณมุกดในคำตายสระเสียงยาว
ของ นายสมพร ใจกว้าง อายุ 60 ปี ค.มะเริด

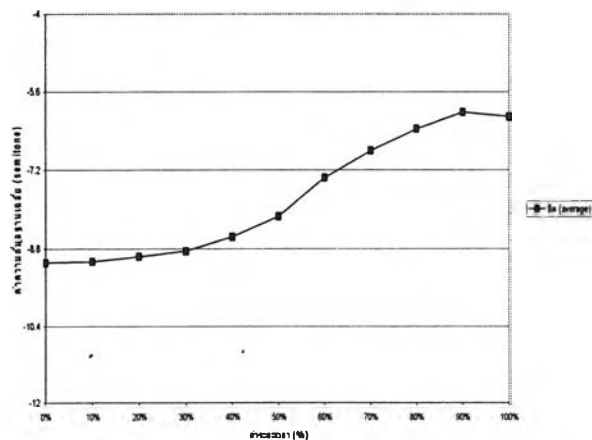
ภาพที่ 4.30 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 3

พยางค์ตายสระเสียงสั้น

ระดับเสียงของ ว.4 ในพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีรูปเชิงกลเหมือนกับในพยางค์เป็นคือ จะเป็นเสียงขึ้น แต่จะมีข้อแตกต่างจาก ว.4 ในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวคือ ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นนี้จะไม่มึรูปเชิงกลแบบที่ 2 ปรากฏอยู่เลย

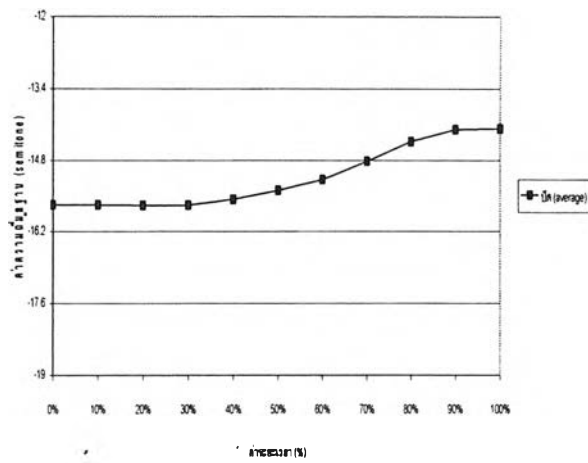
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 33 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลาง-ขึ้น [34] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 9 คน มีรูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลาง-ก่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24]

กราฟเส้นแสดงสีถึลักษณะของวารณมุกดในคำตายสระเสียง
ของ น.ส. ธิษธา ใจกว้าง อายุ 120 ปี.มะเริด

ภาพที่ 4.31 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงลักษณะของวรรณยุกต์ในคำต่อระดับเสียง
ของค.ช. เจริมพร จันทร์พิญ อายุ 13 ปี ค.ศ. พังงาม

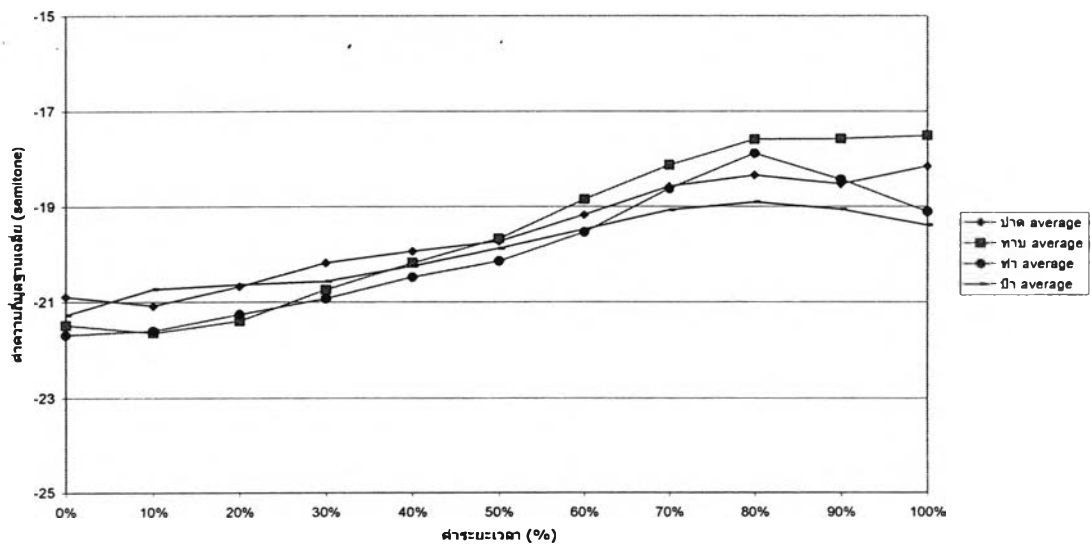

ภาพที่ 4.32 รูปเชิงกลของ ว.4 แบบที่ 3

(ข) การเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.4 ในคำ “ทำ ป้า ปาด ทาบ”

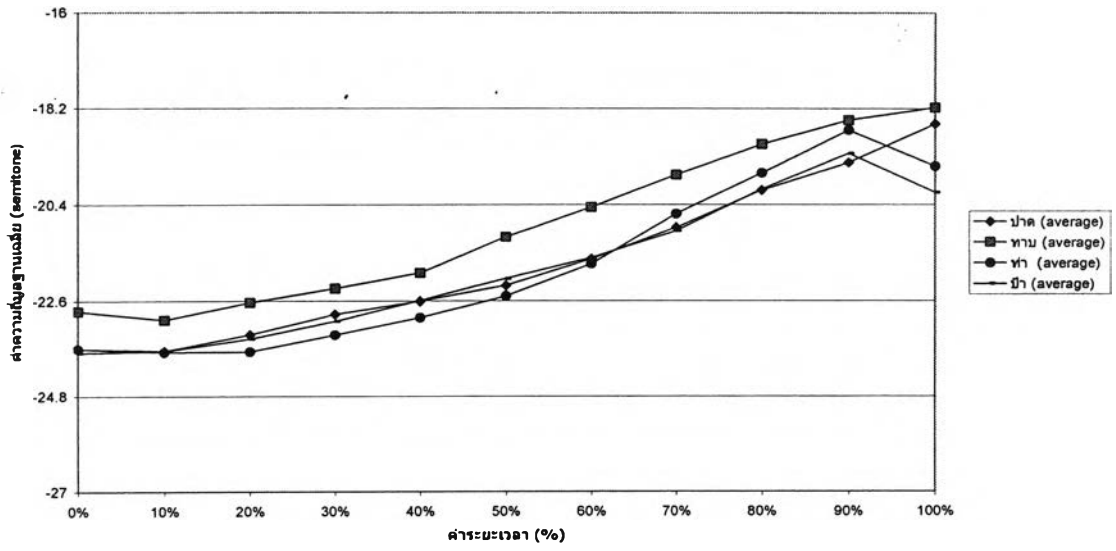
เพื่อให้มั่นใจว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยปรากฏในช่อง B4 C23 DL23 และ DL4 ผู้วิจัยจึงนำเสนอรูปเชิงกลของคำว่า ทำ ป้า ปาด ทาบ ในภาษาของผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้บอกภาษาอายุมาก 2 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อย 2 คน

กราฟเส้นแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของนายน้อย สมวงษ์ อายุ 64 ปี ค.ศ.ปะนอย

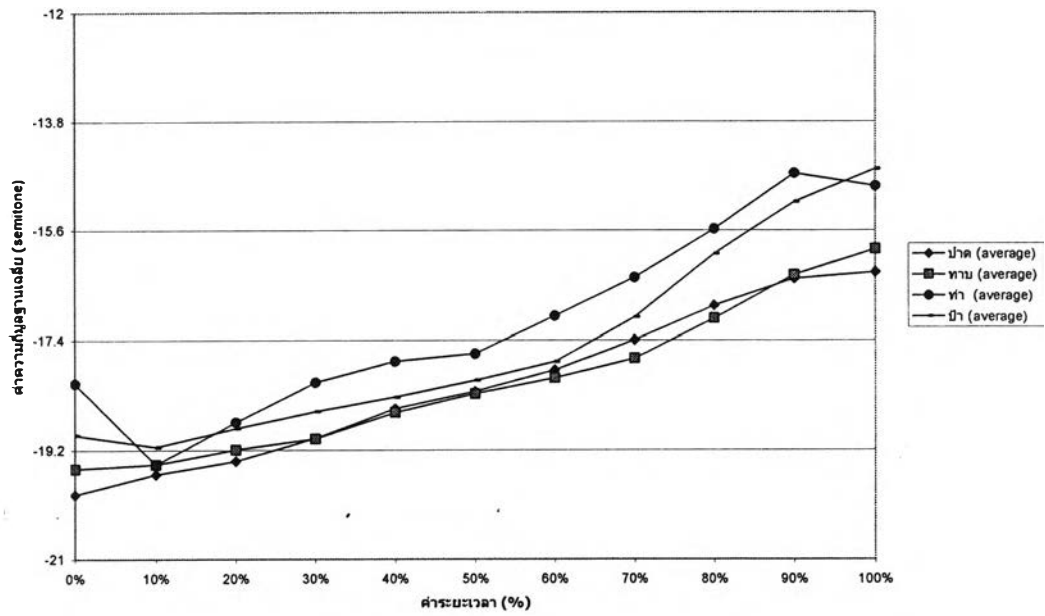
ภาพที่ 4.33 รูปเชิงกลในคำ ทำ ป้า ปาด ทาบ

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวรรณยุคโคลนคำเป็น
ของ นายเคียง นิลเพชร อายุ 70 ปี ค.ล่างทอง

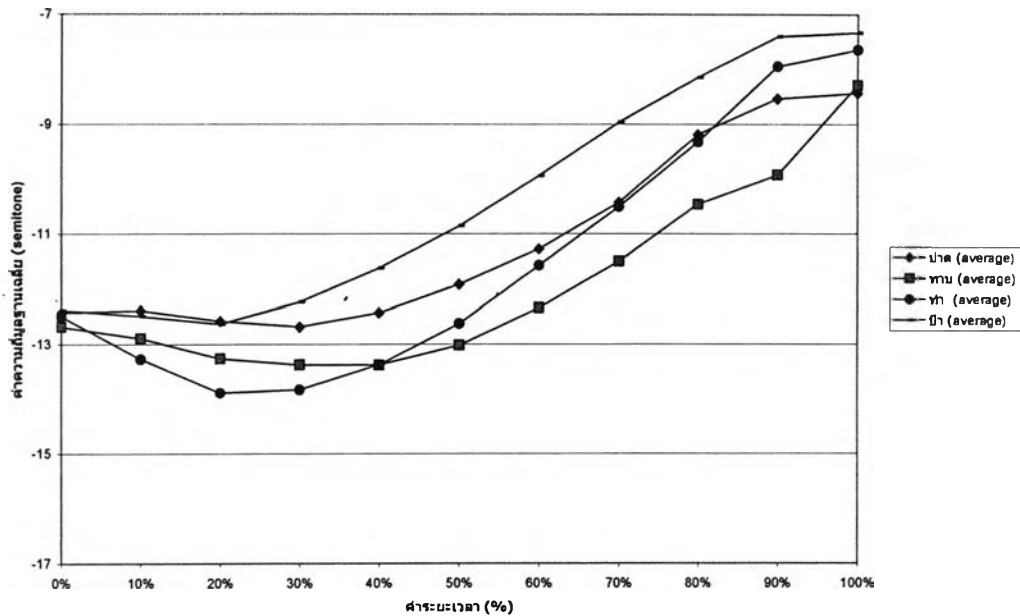
ภาพที่ 4.34 รูปเชิงกลในคำ ทำ ป่า ปาด ทาบ

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวรรณยุคโคลนคำเป็น
ของ นายวรากร เจริญรัตน์ อายุ 15 ปี ค.ปลอหุด

ภาพที่ 4.35 รูปเชิงกลในคำ ทำ ป่า ปาด ทาบ

กราฟเส้นแสดงมีลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของ ด.ช. ศรชัย พรหมณี อายุ 14 ปี อ.แม่ป่า

ภาพที่ 4.36 รูปเชิงกลในคำ ทำ ป่า ปาด ทาน

4.2.5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5

(ก) ปราบัญในกล่องเสียงวรรณยุกต์ช่อง C1 (ในคำเป็น), DL1 (ในคำตายสระเสียงยาว) และ DS1 (ในคำตายสระเสียงสั้น)

พยางค์เป็น

ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ

จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 28 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 5 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ สูง-ระดับ [55]

ผู้บอกภาษาใน ต.ลิปะน้อย และ ต.หน้าเมือง จำนวน 3 คน พบว่ามีรูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลาง-ระดับ[33]

นอกจากนี้ยังพบว่า ยังมีลักษณะของเสียงแบบอื่นๆ อีก ดังนี้

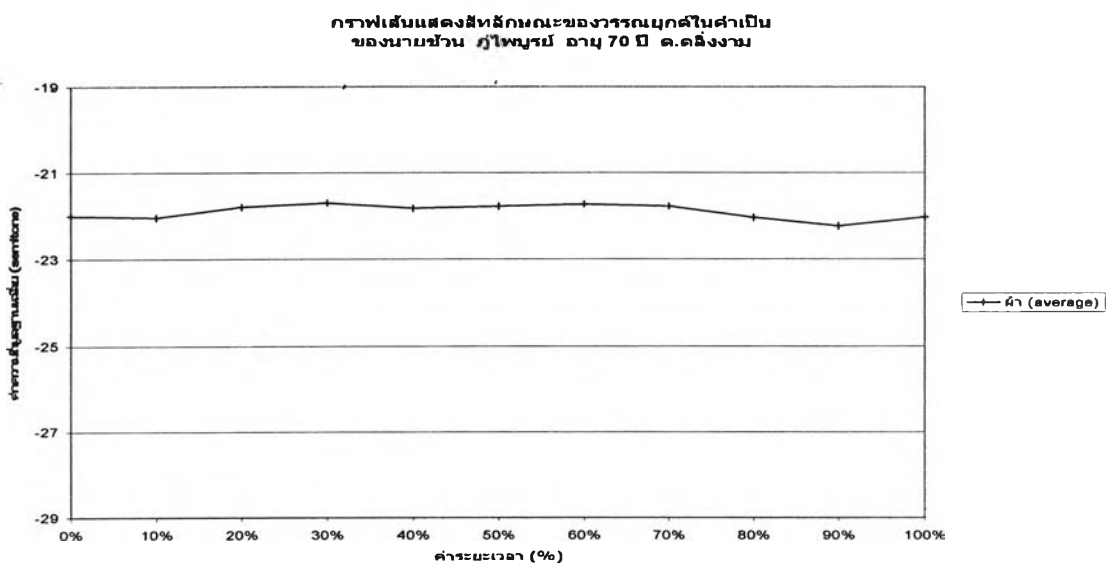
ผู้บอกภาษาใน ต.บ่อผุด และ ต.อ่างทอง จำนวน 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 4 คือ สูง-ตก [54] ซึ่งจะพบในพยางค์เป็นเท่านั้น

ผู้บอกภาษาใน ต. หน้าเมือง และ ต. บ่อผุด จำนวน 2 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 5 คือ กลางค่อนข้างสูง-ตก [43]

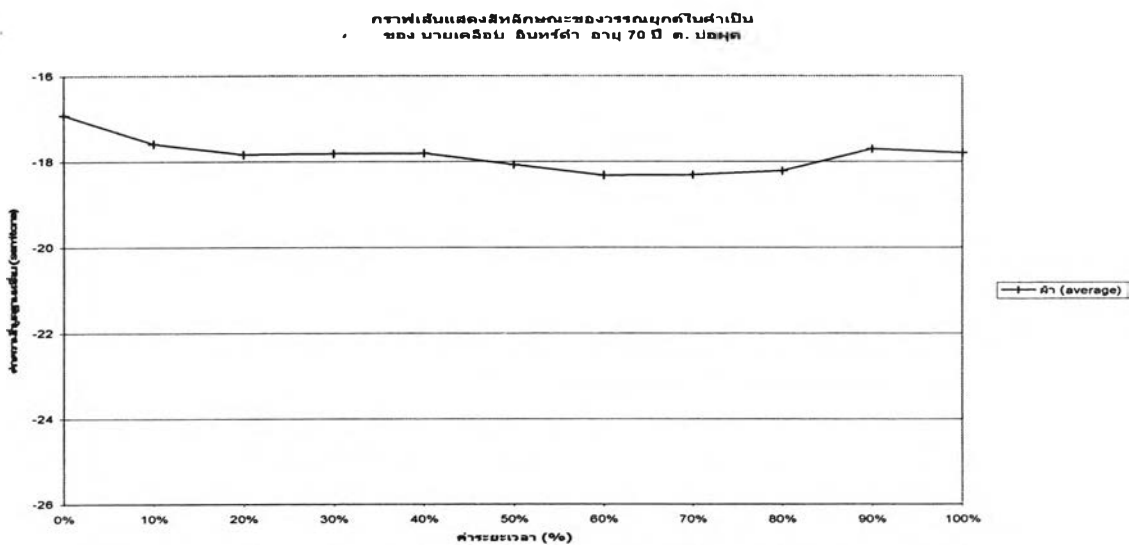
ผู้บอกภาษาใน ต. บ่อผุด จำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 6 คือ สูง-ตกเล็กน้อย-ระดับ [544] ซึ่งจะพบเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น

นอกจากนี้ ผู้บอกภาษาที่ ต. มะเร็ด จำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 7 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25]

ในกรณีของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 สังเกตได้ว่ามีรูปแปรเกิดขึ้นมากกว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆ

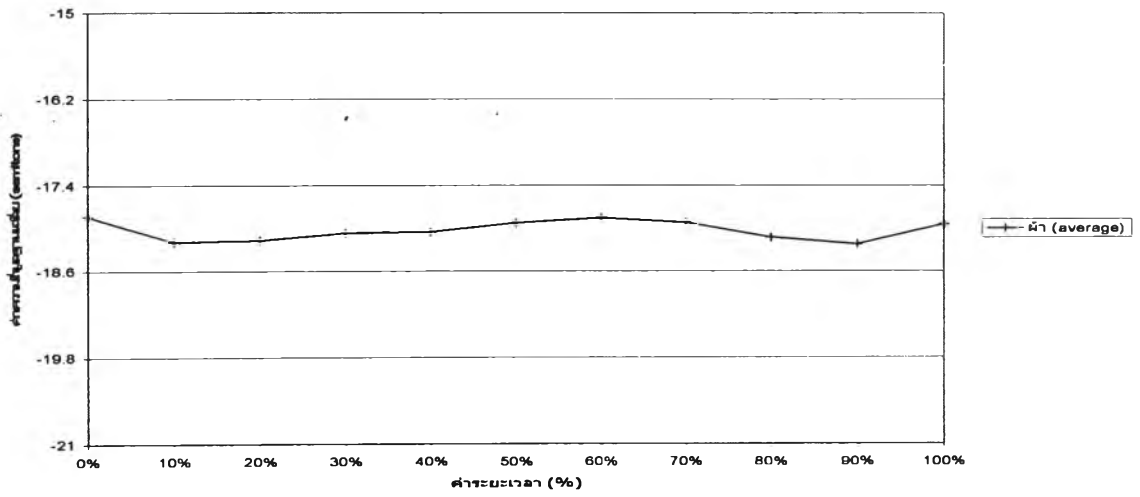

ภาพที่ 4.37 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 1

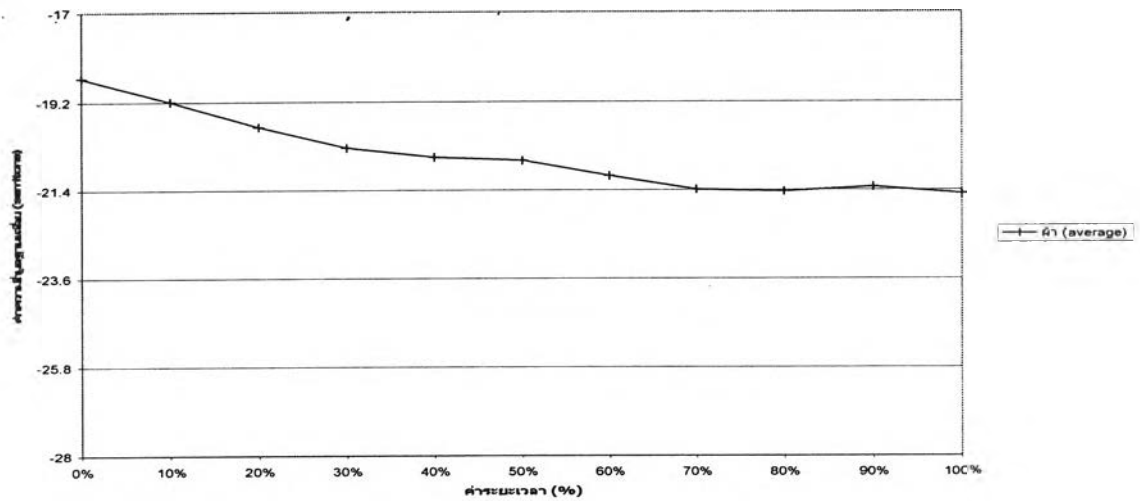
ภาพที่ 4.38 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีหัตถ์ขณะของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของ ค.ช. เกียรติศักดิ์ ประเสริฐศรี อายุ 14 ปี ค.ฉ. ปะน้อย

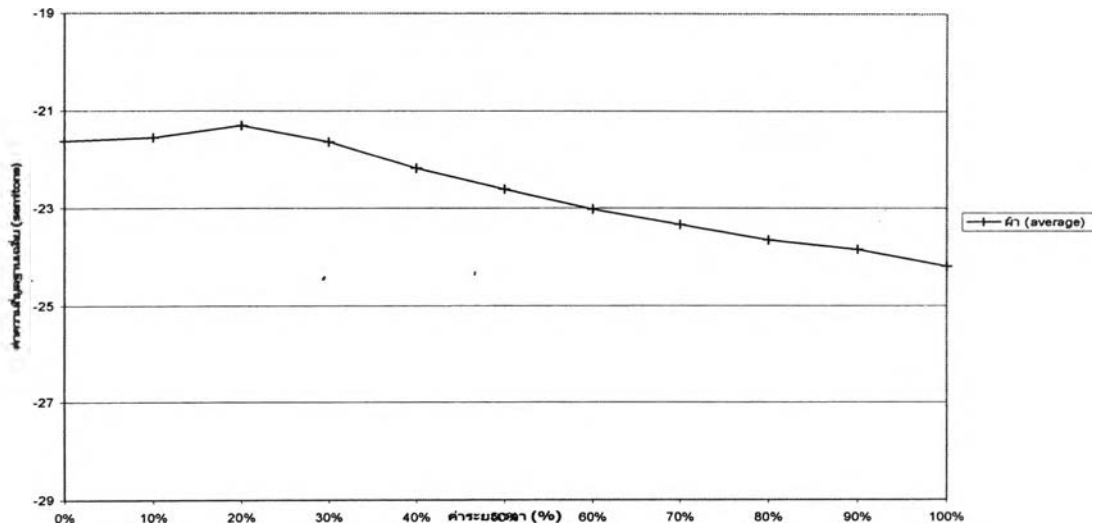
ภาพที่ 4.39 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 3

กราฟเส้นแสดงสีหัตถ์ขณะของวรรณยุกต์ในคำเป็น
ของ นายขุน เฟิงบุญ อายุ 70 ปี ต.ล่างทอง

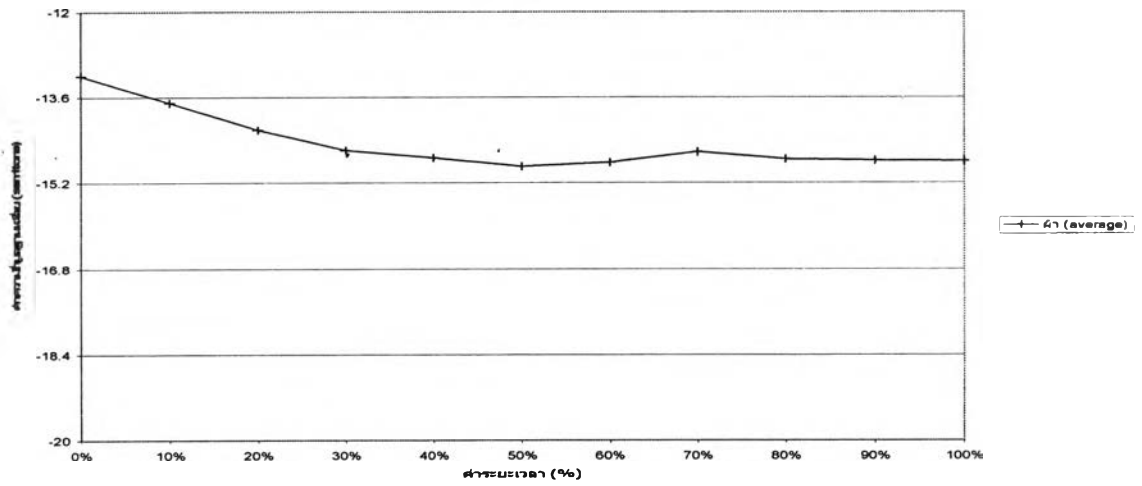
ภาพที่ 4.40 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 4

กราฟเส้นแสดงสีหัตถ์ลักษณะของวารณมุกต์ในสำเนา
ของ นายธปิต ศ่านแก้ว อายุ 70 ปี อ.หน้าเมือง

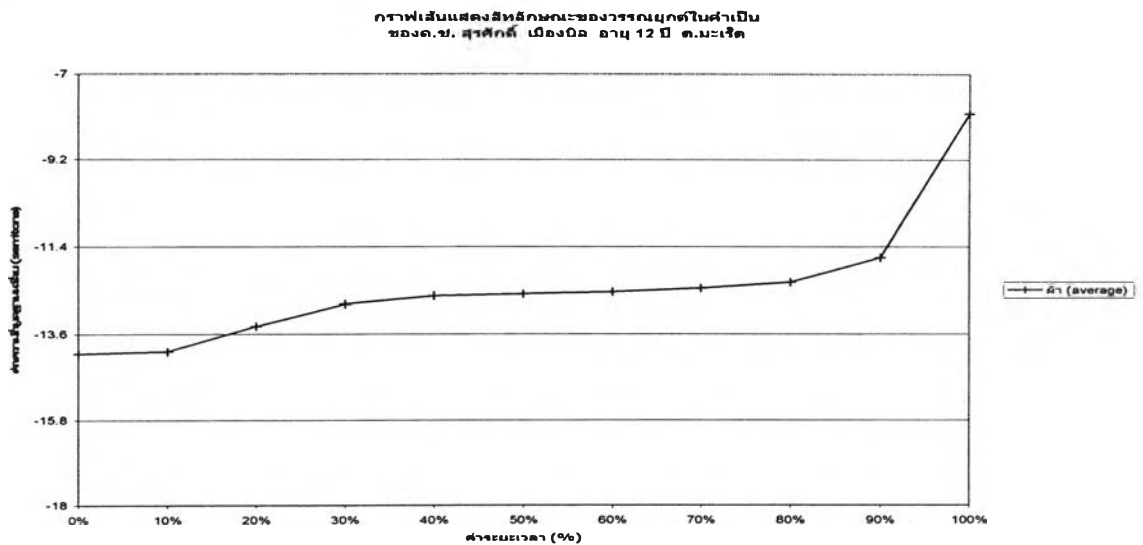

ภาพที่ 4.41 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 5

กราฟเส้นแสดงสีหัตถ์ลักษณะของวารณมุกต์ในสำเนา
ของ อ.ช. โสภาส มุกญ์พันธ์ อายุ 13 ปี อ.ปอดมุด

ภาพที่ 4.42 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 6

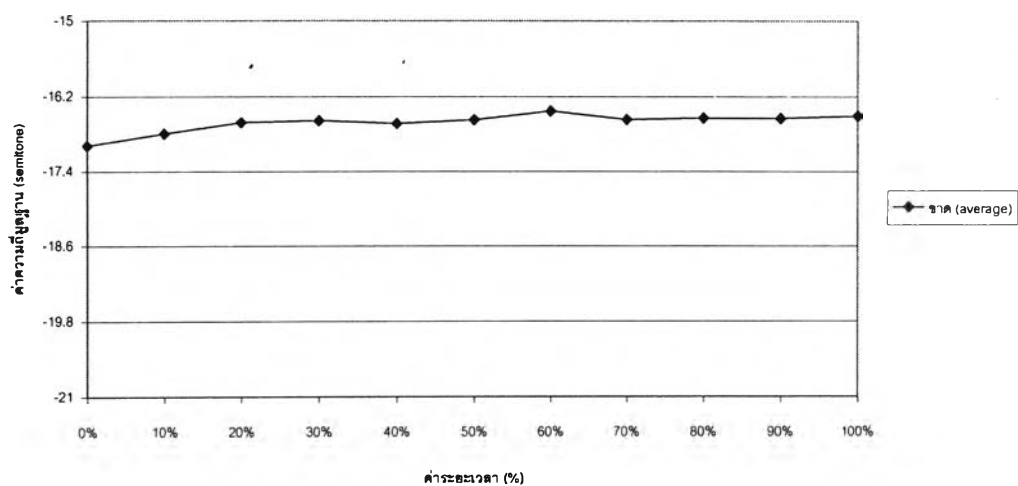
ภาพที่ 4.43 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 7

พยางค์ตายสระเสียงยาว

ระดับเสียงของ ว.5 ในพยางค์ตายสระเสียงยาว มีรูปเชิงกลเหมือนกับในพยางค์เป็นคือ เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ

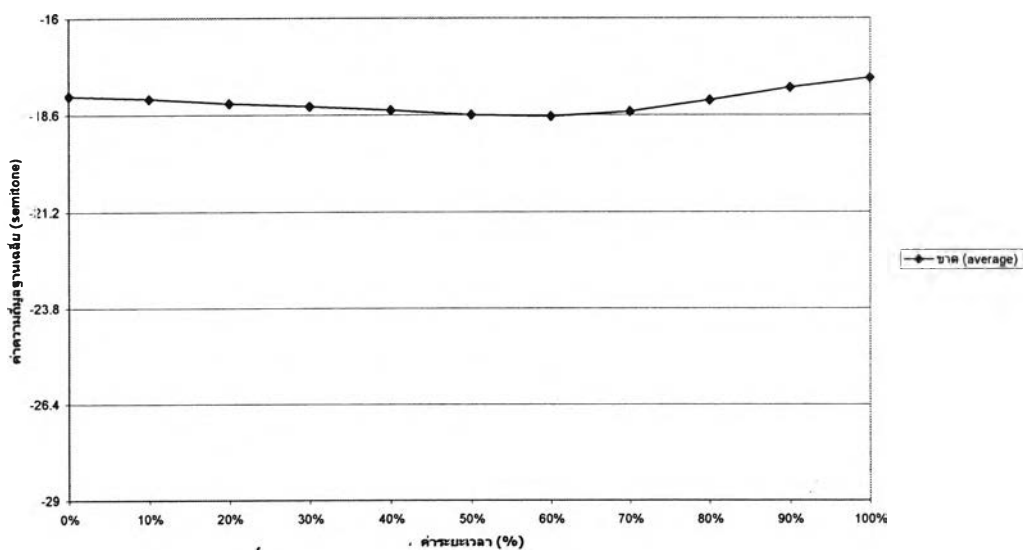
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 28 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลางก่อนข้างสูง-ระดับ [44] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 5 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ สูง-ระดับ [55] และผู้บอกภาษาจำนวน 5 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 3 คือ กลาง-ระดับ [33] นอกจากนี้ ผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 4 คือ กลางก่อนข้างสูง-ตก [43]

กราฟเส้นแสดงสีที่ลักษณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงยาว
ของค.ช.เกียรติศักดิ์ ประเสริฐศรี อายุ 14 ปี ต.ลิปะน้อย

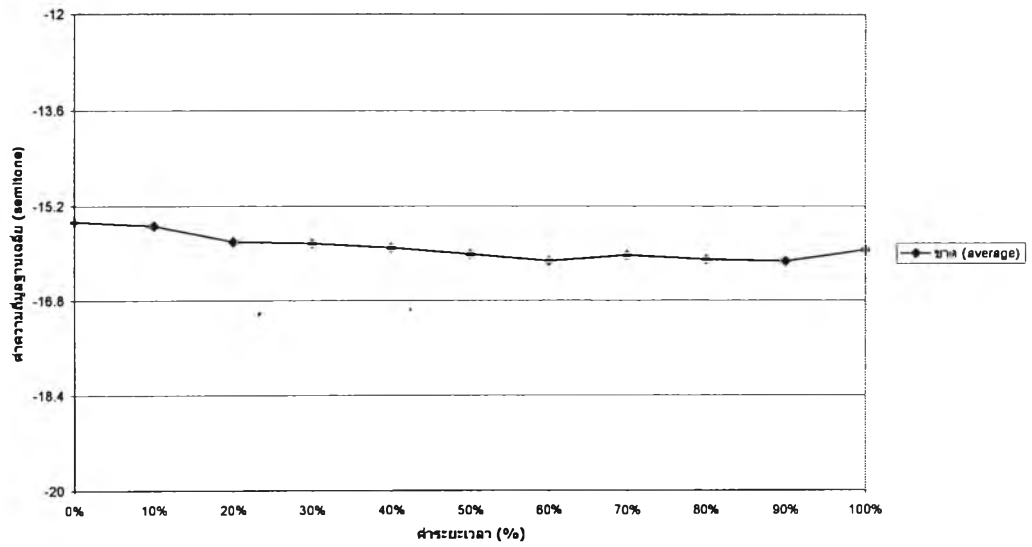
ภาพที่ 4.44 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงสีที่ลักษณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงยาว
ของนายอ่วม ฝองแผ้ว อายุ 64 ปี ต.หน้าเมือง

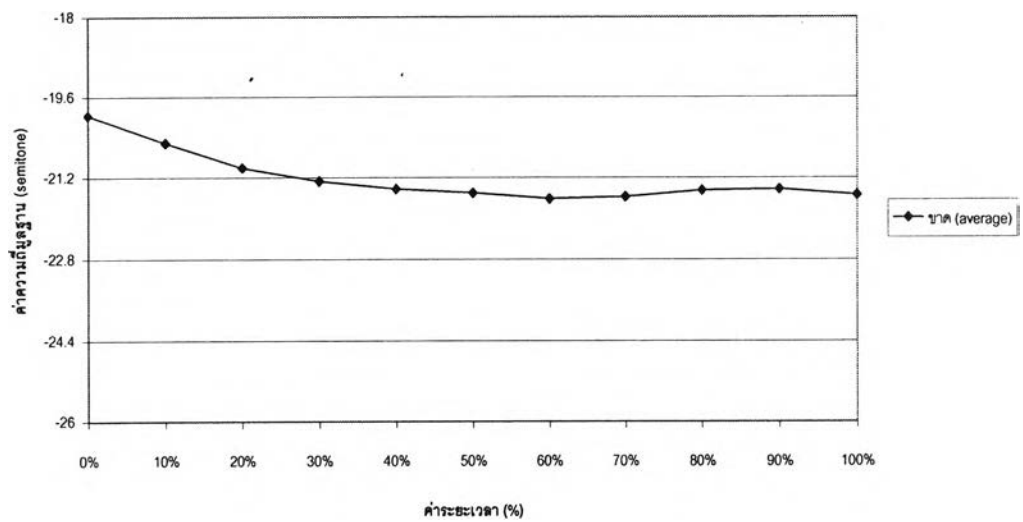
ภาพที่ 4.45 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงยาว
ของ ค.ช. สุรศักดิ์ เรืองทอง อายุ 13 ปี ต.ด.ลังงาม

ภาพที่ 4.46 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 3

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงยาว
ของนายสันต์ สมวงษ์ อายุ 16 ปี ต.ลิปะน้อย

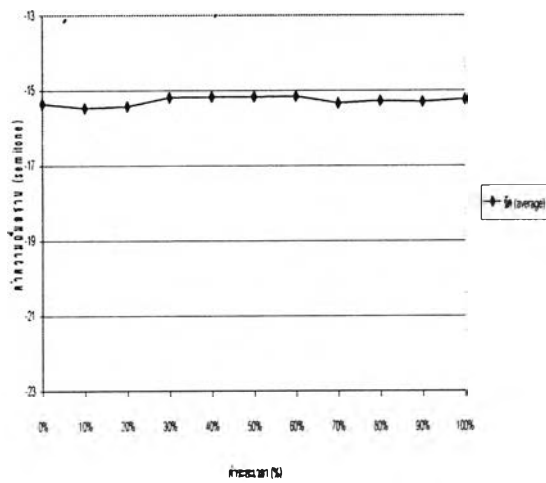
ภาพที่ 4.47 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 4

พยางค์ตายสระเสียงสั้น

ระดับเสียงของ ว.5 ในพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีรูปเชิงกลเหมือนกับในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวคือ จะเป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงสูง และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ

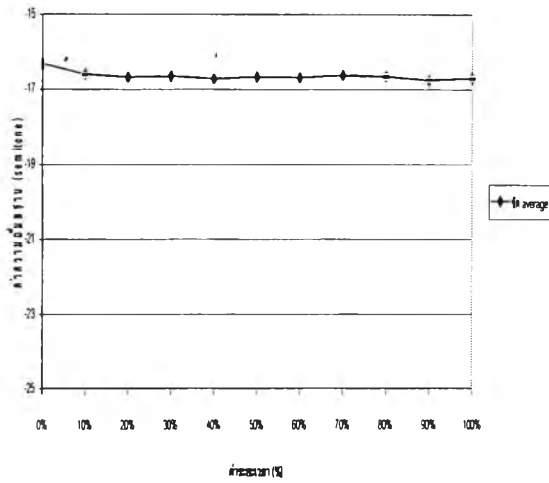
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 29 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ สูง-ระดับ [55]และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 13 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลาง-ก่อนข้างสูง-ระดับ [44]

กราฟแสดงลักษณะของวรรณยุกต์ในคำตายสระเสียงสั้น
จงนทานวัย 15 ปี 13 ปี 10 ปี

ภาพที่ 4.48 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงลักษณะของวรรณยุกต์ในคำสองวรรคขึ้น
ของนายถือ สมวงษ์ อายุ 64 ปี ด.ธ.ปะป้อม

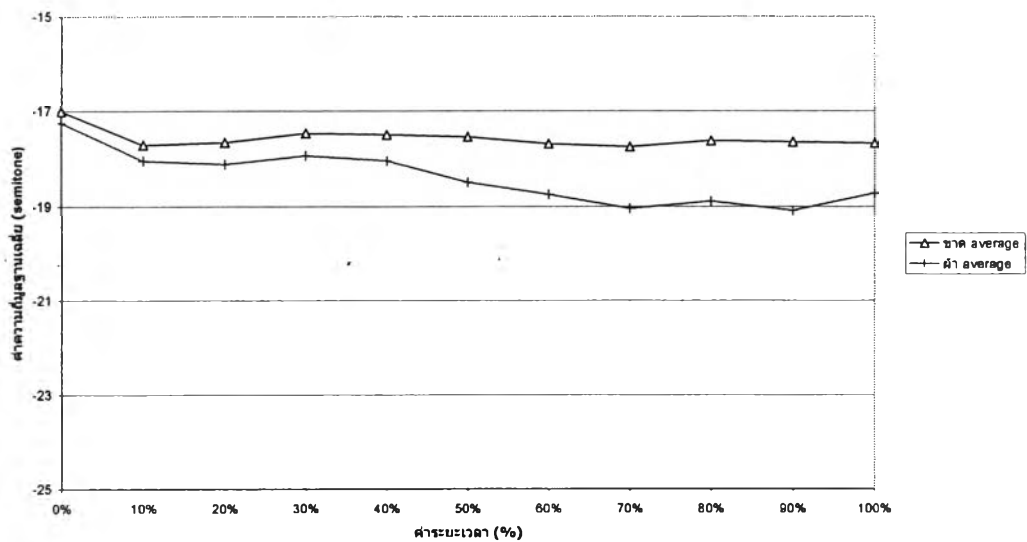

ภาพที่ 4.49 รูปเชิงกลของ ว.5 แบบที่ 2

(ข) การเปรียบเทียบลักษณะของ ว.5 ในคำ “ผ้า ขาด ”

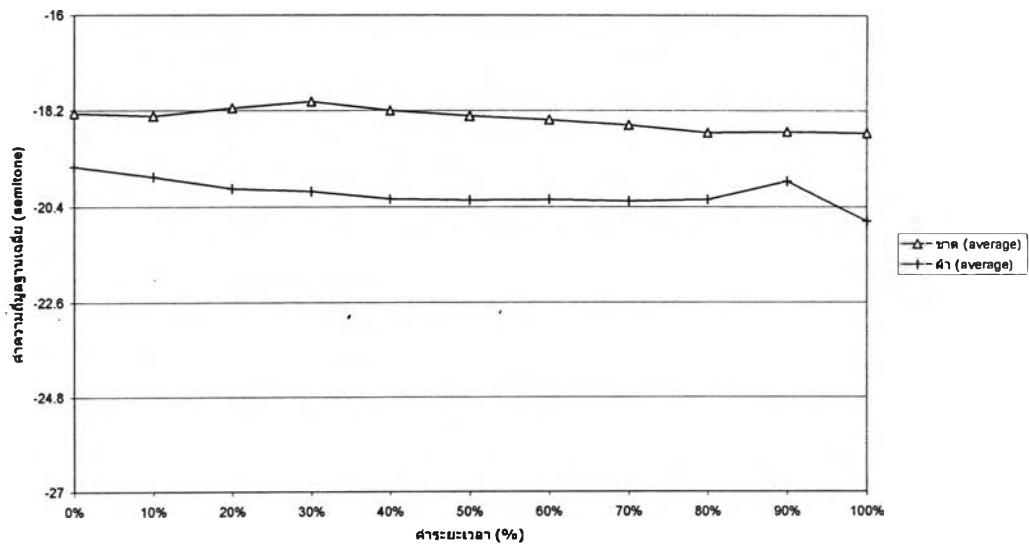
เพื่อให้มั่นใจว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยปรากฏในช่อง C1 และ DL1 ผู้วิจัยจึงนำเสนอรูปเชิงกลของคำว่า ผ้า และขาด ในภาษาของผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้บอกภาษาอายุมาก 2 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อย 2 คน

กราฟเส้นแสดงลักษณะของวรรณยุกต์
ของนายถือ สมวงษ์ อายุ 64 ปี ด.ธ.ปะป้อม

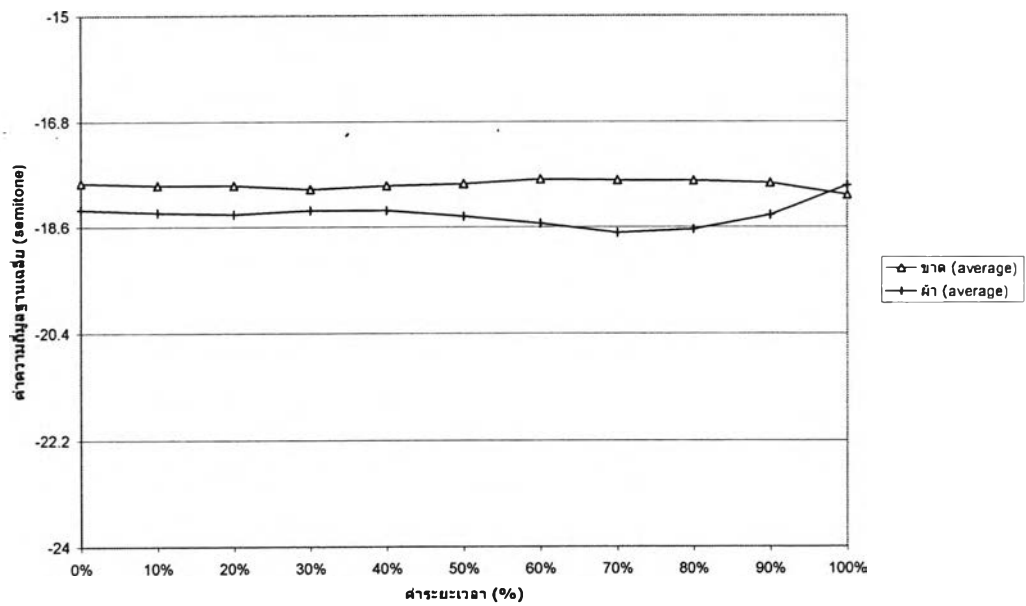
ภาพที่ 4.50 รูปเชิงกลในคำ ผ้า ขาด

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวาร์ณยุกต์
ของ นายเตียง ธิลเพชร อายุ 70 ปี ค.ฉ่างหลง

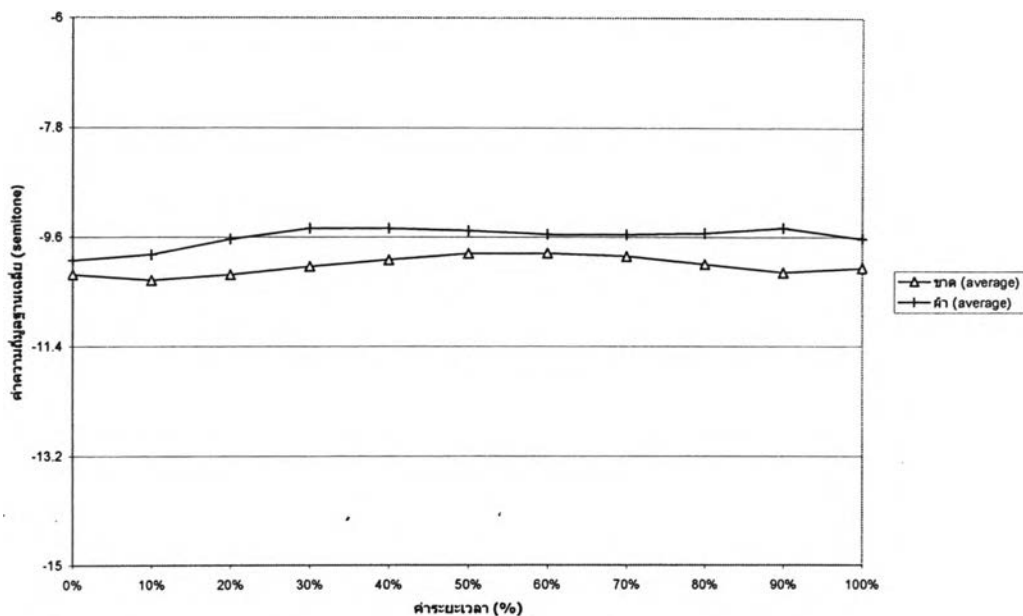
ภาพที่ 4.51 รูปเชิงกลในคำ ผ้า ชาด

กราฟเส้นแสดงสีหลักขณะของวาร์ณยุกต์
ของนายสัมพันธ์ ทองเรือง อายุ 15 ปี ค.คฉ่างงาม

ภาพที่ 4.52 รูปเชิงกลในคำ ผ้า ชาด

กราฟเส้นแสดงอิทธิพลของวรรณยุกต์
ของ ด.ช. ธนากร ขาวนวล อายุ 10 ปี ด.แม่ไป

ภาพที่ 4.53 รูปเชิงกลในคำ ขาด

4.2.6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6

(ก) ปราบฏินกล่องเสียงวรรณยุกต์ช่อง C4 (ในคำเป็น) และ DS4 (ในคำตายสระเสียงสั้น)

พยางค์เป็น

ระดับเสียงของ ว.6 ในพยางค์เป็น จะเป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางก่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ

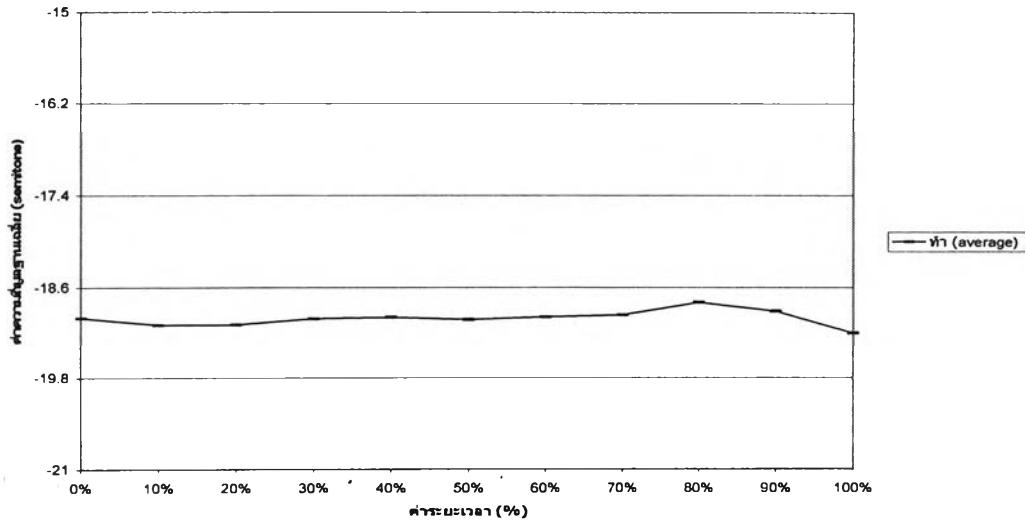
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 23 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลางก่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] และผู้บอกภาษาจำนวน 10 คนใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ ต่ำ-ระดับ [11]

นอกจากนี้ยังมีผู้บอกภาษาจำนวน 7 คนใช้รูปเชิงกลแบบที่ 3 คือกลาง-ตก [32] โดยที่จะเกิดในคำเป็นเท่านั้น

ผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 4 คือกลางก่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ระดับ [233]

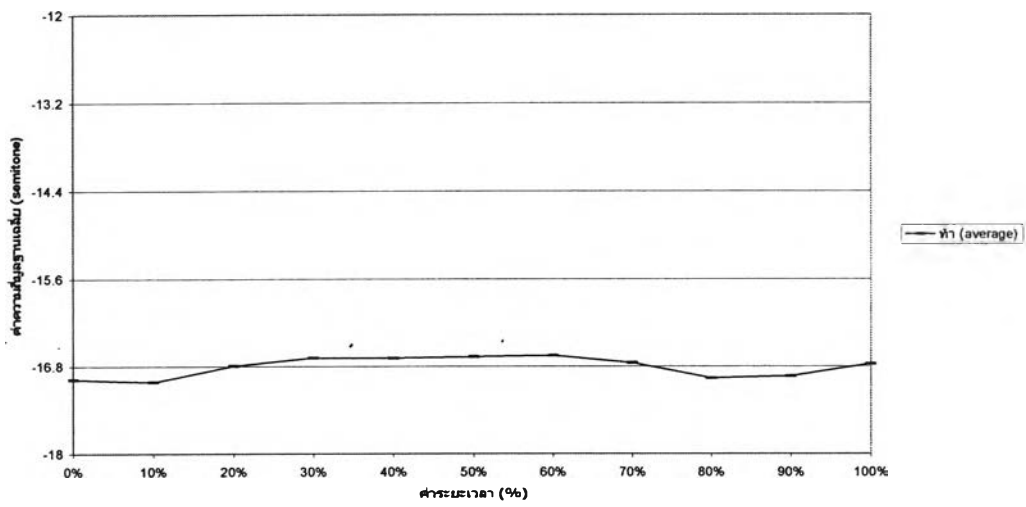
นอกจากนี้ ผู้บอกภาษาใน ด.มะเร็ด จำนวน 1 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 5 คือต่ำ-ขึ้น-ตก [121] โดยที่จะเกิดในคำเป็นเท่านั้น

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณมุกต์ในค่าเป็น
ของ ด.ช. เกียรติศักดิ์ ประเสริฐศรี อายุ 14 ปี ค.ฉ.ปะปอม

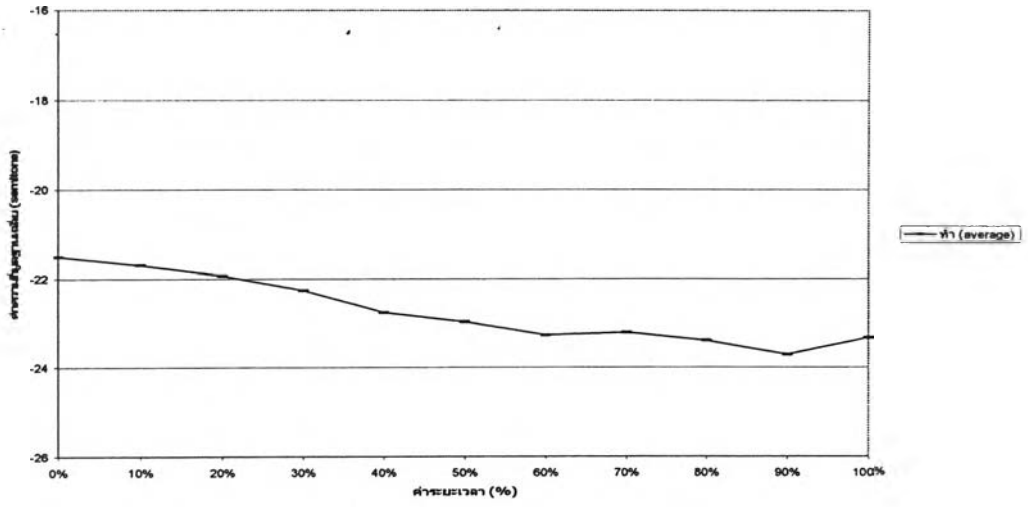
ภาพที่ 4.54 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงสีหลักษณะของวรรณมุกต์ในค่าเป็น
ของ ด.ช. เฉลิมพร จันทร์ใหญ่ อายุ 13 ปี ค.ฉ.ฉิ่งงาม

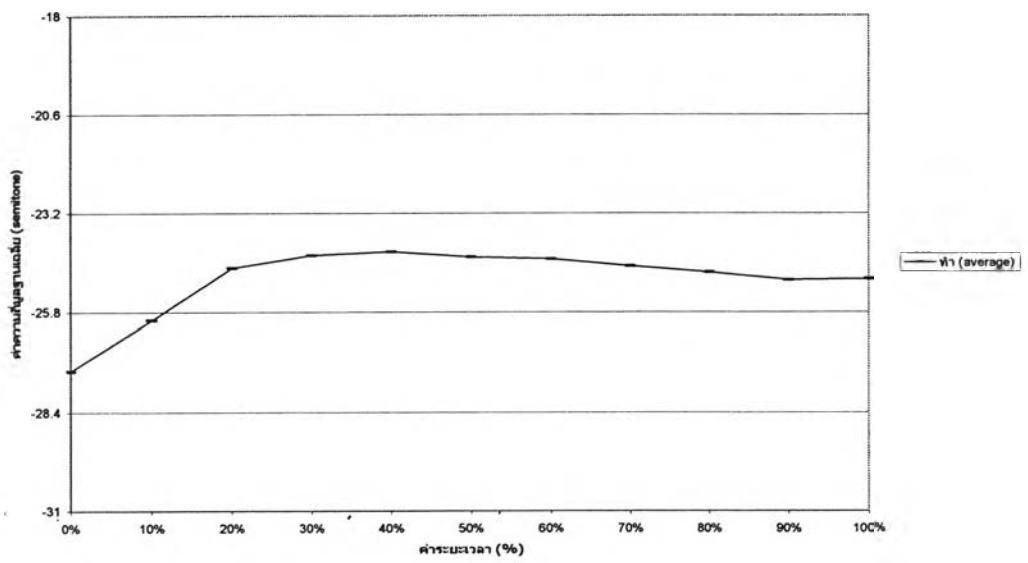
ภาพที่ 4.55 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 2

กราฟเส้นแสดงสีหทัยขณะของวาระมฤตในคำเป็น
ของ นายเคธิดอน อินทร์คำ อายุ 70 ปี ต. ปอหุด

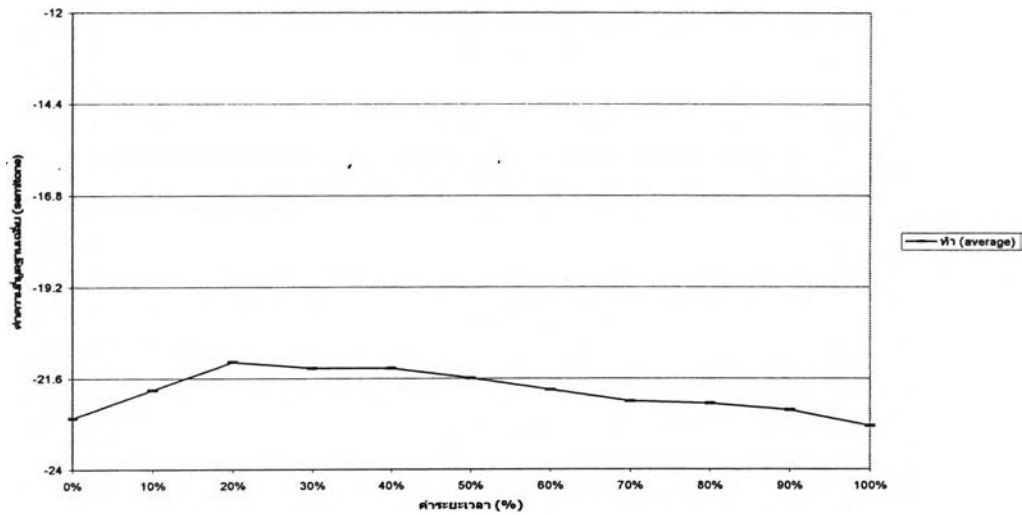
ภาพที่ 4.56 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 3

กราฟเส้นแสดงสีหทัยขณะของวาระมฤตในคำเป็น
ของ นายจำเนียง จันทร์พอง อายุ 60 ปี ต.มะเห็ด

ภาพที่ 4.57 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 4

กราฟเส้นแสดงอิทธิพลของอารณมุกคินค่าเป็น
ของ นายพมงค์ ขามโพธิ์ อายุ 62 ปี ด.มะเห็ด

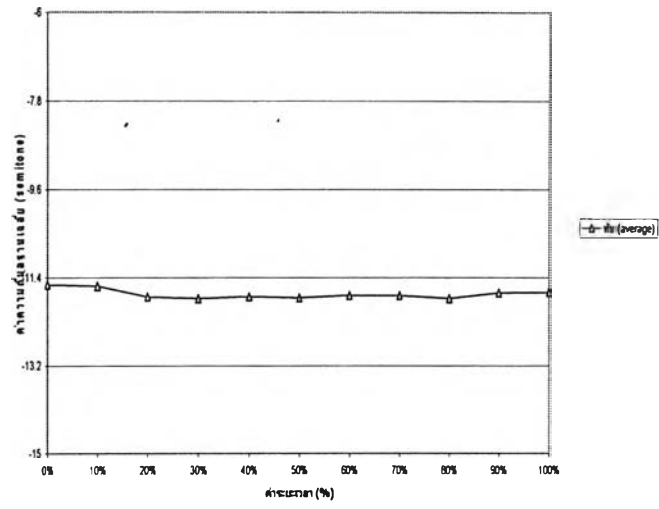
ภาพที่ 4.58 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 5

พยางค์ตายสระเสียงสั้น

ระดับเสียงของ ว.6 ในพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีรูปเชิงกลเหมือนกับในพยางค์เป็นคือ เป็นเสียงระดับ โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่เสียงต่ำหรือกลางค่อนข้างต่ำ และรักษาระดับเสียงไว้จนจบคำ

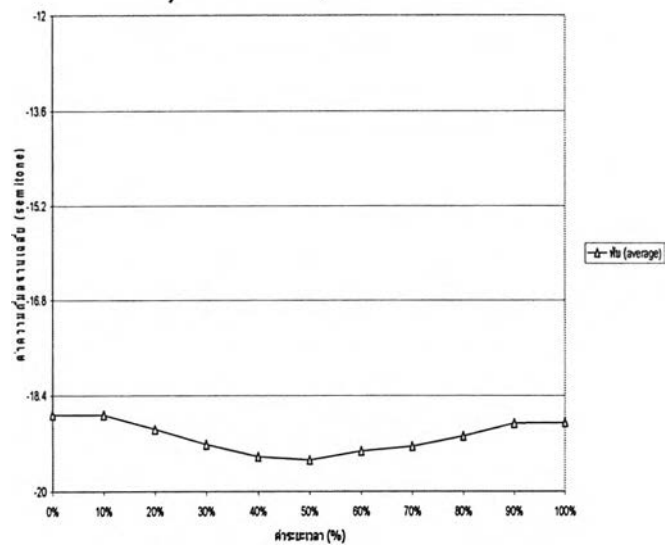
จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 42 คน ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่จำนวน 24 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 4 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ระดับ [233] และรองลงมาผู้บอกภาษาจำนวน 14 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 คือ กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] นอกจากนี้ ผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 2 คือ ต่ำ-ระดับ [11]

กราฟเส้นแสดงลักษณะของกรรมคุณในค่าขายระยะสั้น
ของ ค.ช. ธนาคาร ชานบาล ธาตุ 10 ปี ค.บ.บ.บ.

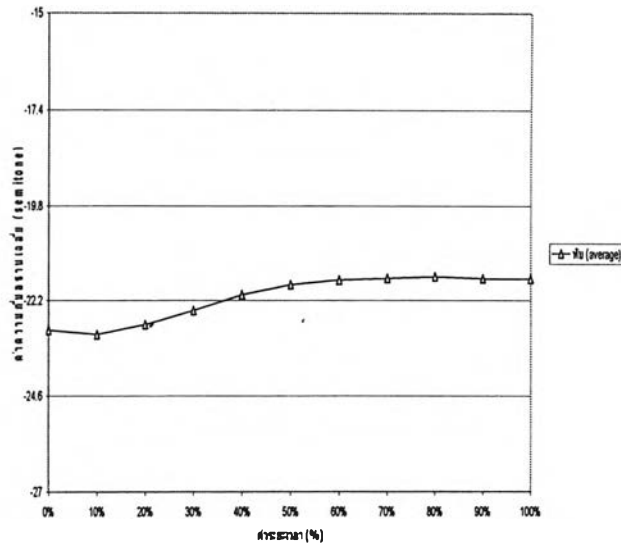
ภาพที่ 4.59 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 1

กราฟเส้นแสดงลักษณะของกรรมคุณในค่าขายระยะสั้น
ของ ค.ช. สุรศักดิ์ เรืองทอง อ.ช. 13 ปี ค.ค.ค.ค.

ภาพที่ 4.60 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 2

การเปลี่ยนแปลงอิทธิพลของวรรณยุกต์ในคำหลายสระเสียง
ของ นายโอฬาร อธิมา อายุ 70 ปี อ. ปะนา

ภาพที่ 4.61 รูปเชิงกลของ ว.6 แบบที่ 4

การเปรียบเทียบรูปเชิงกลเพื่อพิสูจน์การรวมเสียงของ ว.6 ในช่อง C4 และ DS4 ในคำว่า ทำ ทับ นั้นไม่สามารถทำได้เนื่องจากคำว่า “ทำ” เป็นคำพยางค์เป็น ส่วนคำว่า “ทับ” เป็นคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น

หลังจากผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์รูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ครบทั้ง 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้บอกภาษาอายุมากจำนวน 1 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อยจำนวน 1 คนเพื่อเป็นตัวแทนแสดงรูปเชิงกลของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย ทั้งในชุดคำพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น วิธีการคัดเลือกตัวแทน มีดังนี้ ขั้นแรก คัดเฉพาะรูปเชิงกลที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ จำนวน 27 คนใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ จำนวน 14 คน 11 คน และ 9 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ

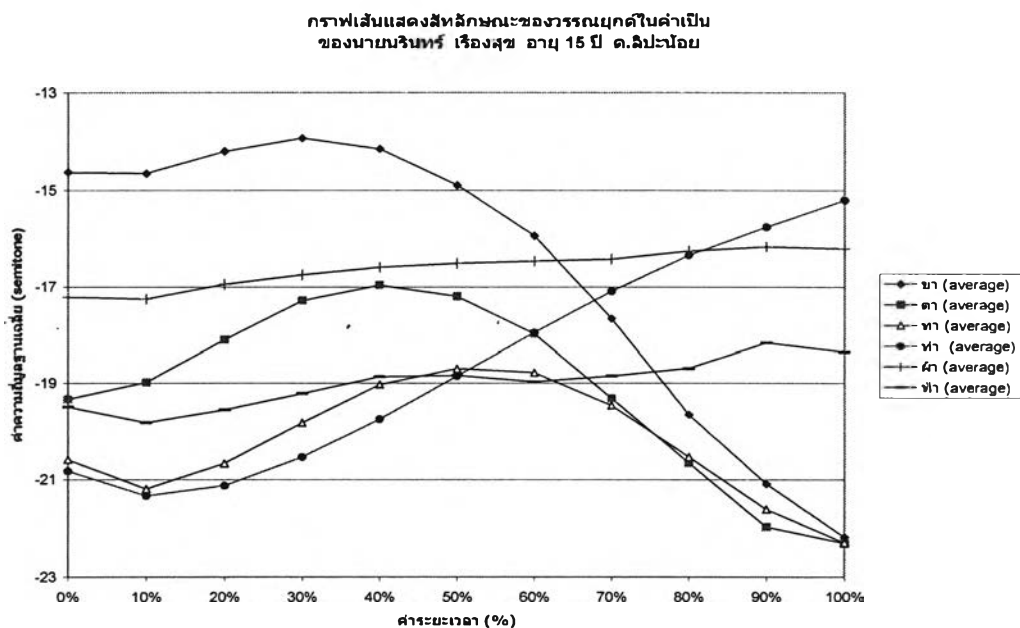
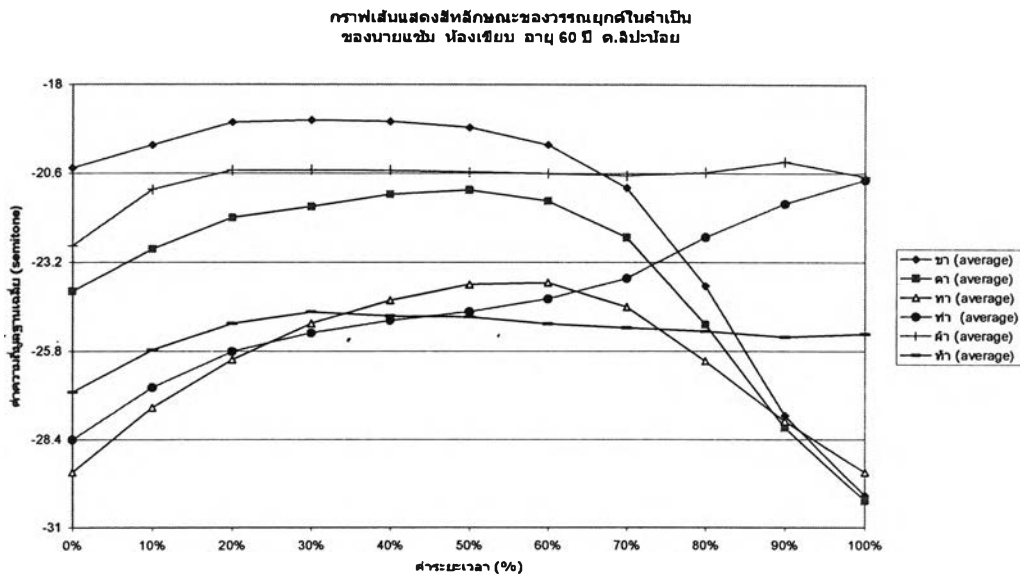
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ จำนวน 20 คน และ 17 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ จำนวน 27 คน และ 10 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ จำนวน 28 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ จำนวน 23 คน ใช้รูปเชิงกลแบบที่ 1
 ขั้นที่สอง ผู้วิจัยพิจารณารูปเชิงกลของผู้บอกภาษาทั้ง 42 คน และคัดเลือกผู้บอกภาษาที่มี
 รูปเชิงกลของทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหมือนหรือใกล้เคียงกับรูปเชิงกลที่ปรากฏมากที่สุดตาม
 ขั้นตอนแรก โดยเลือกผู้บอกภาษาอายุมาก 1 คน และผู้บอกภาษาอายุน้อย 1 คน (ดูภาพที่ 4.62-4.64)

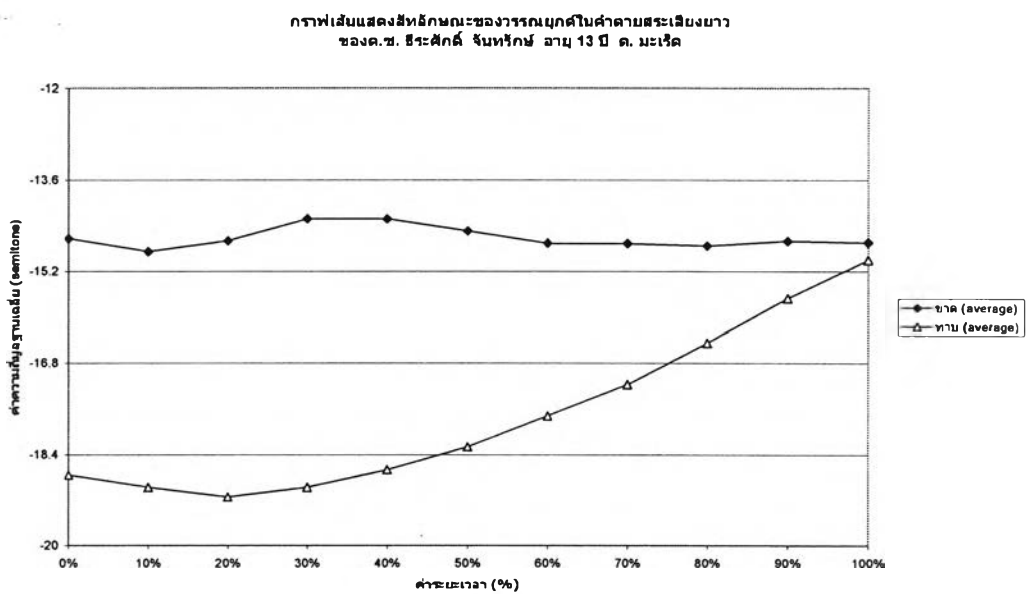
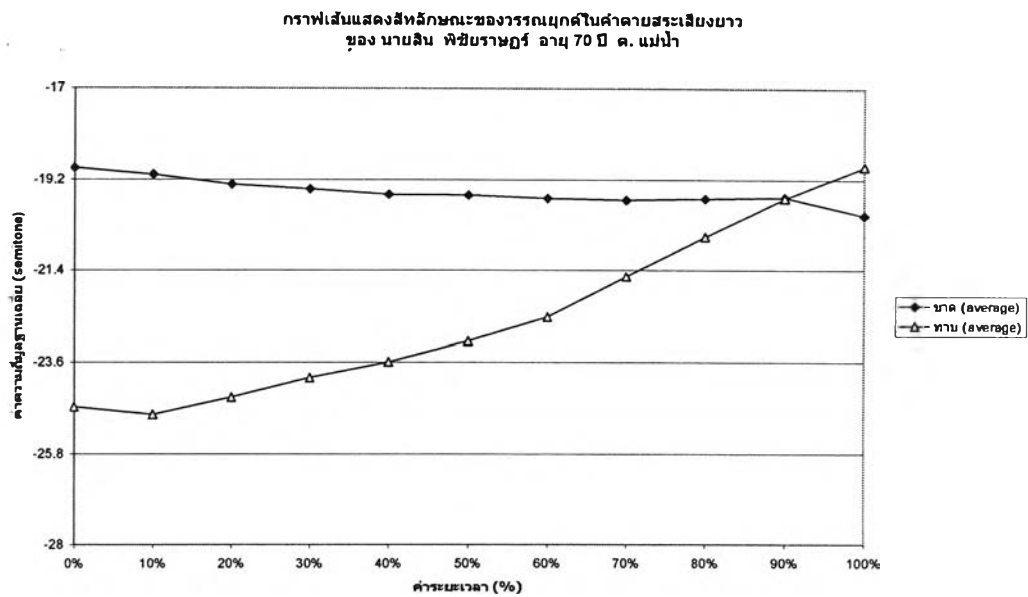
คำพยางค์เป็น

ภาพที่ 4.62 รูปเชิงกลของ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น ของภาษาไทยถิ่นใต้

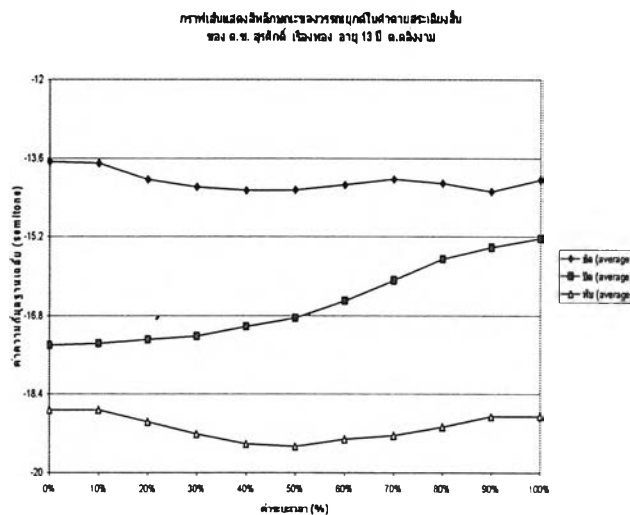
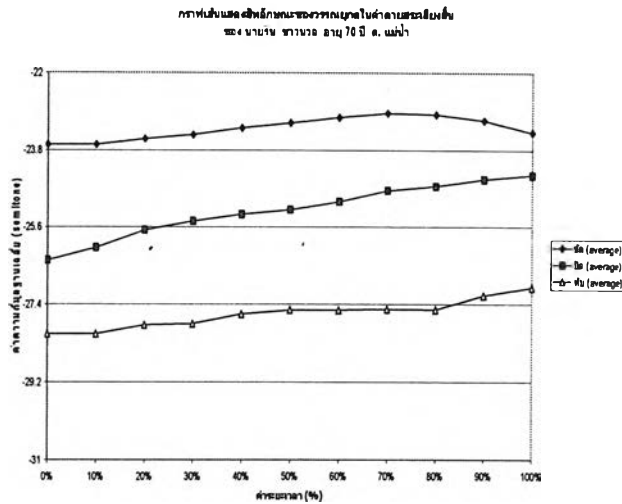
อ.เกาะสมุย: ในผู้บอกภาษารุ่นอายุมากและรุ่นอายุน้อย

คำพยางค์ตายสระเสียงยาว

ภาพที่ 4.63 รูปเชิงกลของ 2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงยาว
ของภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย: ในผู้บอกภาษารุ่นอายุมากและรุ่นอายุน้อย

คำพยางค์ตายสระเสียงสั้น

ภาพที่ 4.64 รูปเชิงกลของ 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น
ของภาษาไทยถิ่นใต้ อ.เกาะสมุย: ในผู้บอกภาษารุ่นอายุมากและรุ่นอายุน้อย

4.3 สรุป

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยนำเสนอรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ทั้งระบบในทั้งคำเป็น คำตาย สระเสียงยาว และคำตายสระเสียงสั้น โดยวิเคราะห์จากลักษณะการขึ้น-ตก และระดับเสียงของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ของผู้บอกภาษาทั้ง 42 คน โดยไม่จำแนกตามรุ่นอายุและถิ่นที่อยู่

เมื่อเปรียบเทียบผลของงานวิจัยนี้กับผลงานวิจัยของ Brown (1965) และ ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2521) พบว่า ในส่วนของระบบวรรณยุกต์ไม่มีความแตกต่างแต่อย่างใด

ในส่วนของสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์นั้น เมื่อเปรียบเทียบอย่างกว้างๆกับงานของ Brown (1965) และ ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2521) พบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก มีเพียงจำนวนรูปแปรซึ่งในงานวิจัยนี้มีรูปแปรเพิ่มขึ้น ซึ่งน่าจะเป็นเพราะผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 42 คน จึงทำให้ได้รูปแปรที่หลากหลายเพิ่มขึ้น

	A	B	C	DL	DS
H					
M					
L					

ภาพที่ 4.65 ระบบและสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นสมุทร
(Brown,1965)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.1		ว.2		
2	ว.3		ว.5.2		
3					
4	ว.4	ว.5.1	ว.6	ว.5.1	ว.6

ภาพที่ 4.66 ระบบและสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นสมุทร
(ชีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ, 2521)

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตำบลที่มักมีความแตกต่างของรูปเชิงกลเกิดขึ้นมากที่สุด คือ ต.มะเร็ต ต.หน้าเมือง และตำบลบ่อผุด ผู้วิจัยสันนิษฐานว่ามีสาเหตุมาจากการที่อำเภอเกาะสมุยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมมาก ทั้งจากชาวไทยและชาวต่างชาติ และจากการสอบถามชาวบ้านในอำเภอนี้ได้ความว่า มีชาวไทยถิ่นอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวไทยอีสานอพยพเข้ามาทำงานกันมาก จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการแปรขึ้น นอกจากนี้ ในแต่ละตำบล ในอำเภอเกาะสมุย ยังมีความเจริญที่ไม่เท่าเทียมกัน ตำบลใดมีแหล่งท่องเที่ยวมาก และเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยว ดังเช่น ต.มะเร็ต ต.หน้าเมือง และ ต.บ่อผุด ทั้ง 3 ตำบลนี้ มีความเจริญและเป็นที่น่าสนใจมากที่สุด เนื่องจากมีรีสอร์ทมาก จึงสันนิษฐานว่าเมื่อความเจริญเข้าไปมาก ก็ทำให้เกิดความแตกต่างของรูปเชิงกลมากขึ้น ส่วนตำบลที่ไม่ค่อยมีการแปร คือ ต.ลิปะน้อย ต.คลังงาม และ ต.อ่างทอง แต่ที่น่าสังเกตก็คือ ต.แม่น้ำ ก็จัดว่าเป็นตำบลที่มีความเจริญมากเช่นกัน แต่เห็นไม่ค่อยมีความแตกต่างของรูปเชิงกลเกิดขึ้นในตำบลนี้ ดังนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า แม้ว่าขณะนี้ในมิติของระบบของวรรณยุกต์ยังไม่มีเปลี่ยนแปลง แต่ในมิติของสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์เริ่มเห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงบ้าง